

radaspilnot.org.ua

Національний Діалог

№ 3(7)

● березень 2018 ●

Джерело інформації про національно-культурні об'єднання України

ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНА ГАЗЕТА РАДИ НАЦІОНАЛЬНИХ СПІЛЬНОТ УКРАЇНИ (РНСУ)

Шевченківські дні у Києві

6 березня 2018 року Рада національних спільнот України провела урочистий захід: «Тарас Шевченко мовами національних спільнот», присвячений проведенню Шевченківських днів, святкуванню 204-ї річниці з дня народження великого Кобзаря.

КЕРІВНИКИ національних спільнот Ради, активісти, журналісти, широка громадськість Києва, представники етносів України прийшли до пам'ятника Тараса Григоровича Шевченка для вшанування його пам'яті, щоб покласти квіти з нагоди Дня його народження.

Голова Ради національних спільнот України Ашот Дадікоєвич Аванесян виступив біля пам'ятника з промовою про великого сина українського народу, який прославляв та звеличував Україну серед інших націй світу. Він підкреслив, що життя та творчість великого Кобзаря відомі та близькі всім народам і націо-

нальностям світу. Тому напередодні Дня народження Тараса Шевченка на урочистий захід «Тарас Шевченко мовами національних спільнот» його прийшли вшанувати представники вірменів, поляків, греків, німців, азербайджанців, корейців, грузинів, татар, ромів, чехів, казахів, узбеків...

Тарас Шевченко – це вічний вогонь, що ніколи не згасне в серцях народу. Творчість Шевченка – це святиня, якою дорожить і пишається український народ.

На знак пошани усі присутні поклали квіти до його пам'ятника з написом:

*І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.*

Президенту Всеукраїнської асоціації корейців пану Кан Ден Сіку – 70!

Тільки в єдності наша сила! – член Президії Ради національних спільнот України Кан Ден Сік

КАН ДЕН СІК, Директор Корейського культурного центру в Україні, завідувач кафедри корейської філології Київського національного лінгвістичного університету, кандидат політичних наук, професор, кваліфікований перекладач корейської та японської мов, активний громадський діяч, з квітня 2009 року – Президент Всеукраїнської асоціації корейців, член Президії Ради національних спільнот України.

Поздоровляємо Вас із 70-річним ювілеєм, який Ви відзначили нещодавно. Україна пишається Вами як видатним науковцем та громадським діячем. Політологія, культурологія, лінгвістика, активна суспільна діяльність. Як Вам вдається гармонійно поєднувати стільки життєвих іпостасей?

– Усе приходить з часом та досвідом. Також це ще величезна праця, як над самим собою, так і взагалі – потрібно багато трудитися, щоб в усьому та скрізь встигати. А ще велике значення має бажання: якщо людина чогось дуже хоче, то вона може зробити все. Як говорив Григорій Сковорода: «З усіх втрат втрачаючи найтяжча», то ж потрібно не гаяти жодної хвилини, а постійно рухатися вперед та досягати своїх цілей.

Які, на Вашу думку, найбільші Ваші досягнення у кожній із сфер діяльності?

– Усі мої досягнення є результатом наполегливої праці та активного способу життя. Я завжди був активним, ще з раннього дитинства. Навіть зараз люди дивуються і не вірять, що мені вже 70 років. Їх дивує, звідки у мене стільки енергії та сили... Але я й сам не знаю.

Найбільшими своїми досягненнями вважаю: відкриття у 1992 році першої недільної школи, де вивчали корейську мову люди різного віку від 6 до 75 років. З 1995 по 2009 рр. був віце-президентом Асоціації корейців України. А у 2009 році став Президентом Всеукраїнської асоціації корейців. За ці роки нам вдалося об'єднати корейців, які живуть у різних регіонах України. Було створено безліч обласних осередків, зокрема, в Дніпрі, Харкові, Одесі, Херсоні, Миколаєві та інших містах. Також у регіонах були відкриті корейські культурні

центри, зокрема, «Асадаль» в Дніпрі та «Соман» у Кривому Розі.

З 2000 року я почав займатися науковою діяльністю в області політології, провідною темою якої є «Об'єднання Кореї». За ці роки на цю тему було видано дисертацію та монографію, а також було написано десятки статей, які друкувалися, як в Україні, так і за кордоном.

У 1995 році був фундатором першого в Україні корейського відділення при Київському національному лінгвістичному університеті. Перші роки були дуже важкими, не було ні підручників, ні навчальних програм, усе доводилося створювати з нуля. А головне – було дуже важко знайти викладачів. За час існування корейського відділення була випущена величезна кількість бакалаврів, магістрів та 4 кандидатів наук. Також було надруковано 5 навчальних посібників та збірка корейських віршів. Але найбільшим досягненням вважаю відкриття у вересні 2017 року окремої кафедри корейської філології, яка є єдиною у пострадянському просторі. Я дуже вдячний за підтримку посольству Республіки Корея в Україні, компанії МТІ та «Самсунг Електронікс Україна Компані».

У 2007 році разом із Володимиром Валерійовичем Цоєм, президентом компанії МТІ, започаткували періодичне видання журналу «Мугунхва», голов-

на мета якого – це ознайомити корейців, які живуть в Україні, з культурою, традиціями, мовою, літературою своєї історичної батьківщини. І, нарешті, у 2010 році, завдяки підтримці президента компанії МТІ та посольства Республіки Корея в Україні, було відкрито Корейський культурний центр.

Також, вважаю, ще одним своїм великим досягненням те, що починаючи з 1999 року і до сих пір (дев'ять скликань) я є членом Консультативної Ради з мирного демократичного об'єднання при президентові Республіки Корея.

Ви майже 10 років очолюєте Всеукраїнську асоціацію корейців. Розкажіть, будь ласка, як Ви оцінюєте дружні зв'язки Асоціації і Ради національних спільнот України?

– Я дуже ціную дружні зв'язки між Асоціацією і Радою національних спільнот України. Адже вона зробила і продовжує робити величезну справу, яка сприяє об'єднанню всіх національностей, що проживають на території України. Створені сайт та газета, а також систематично проводяться заходи, які відіграють велику роль у згуртуванні та зближенні етносів. Я дуже вдячний за підтримку, яку надає Рада національних спільнот України нашій Асоціації, ми також намагаємось та будемо намагатись її підтримувати, тому, що тільки в єдності наша сила.

Продовження на стор. 2

Президенту Всеукраїнської асоціації корейців пану Кан Ден Сіку – 70!

Тільки в єдності наша сила! – член Президії Ради національних спільнот України Кан Ден Сік

Продовження. Початок на стор. 1

І було б дуже добре, як би всі національні спільноти об'єдналися та виборили місце у Верховній Раді. Також було б добре, якби Рада національних спільнот України мала своє приміщення, де можна було б проводити різні зібрання, конференції, виставки, концерти та інші заходи.

У своєму бліц-інтерв'ю газеті РНСУ «Національний діалог» (за січень 2018 року) Ви сказали, що для того, щоб Україна стала процвітаючою, насамперед, потрібно провести економічну реформу і подолати корупцію. Чи маєте власне бачення, як це здійснити?

– Будь-яка революція має закінчитися політичною реформою, а в Україні її не було проведено. Саме політична реформа дасть можливість провести економічну реформу та подолати корупцію. Також для того, щоб Україна стала процвітаючою державою, вона

має відкрити свої двері для іноземних інвестицій. Наприклад, В'єтнам є зараз достатньо розвинутою країною, а все завдяки тому, що вони у повоєнний період провели економічну реформу.

А які Ваші враження від газети РНСУ «Національний діалог» та побажання її читачам?

– Газета мені дуже подобається. Читаю її з великим задоволенням. У ній можна прочитати й познайомитися з традиціями та культурою різних народів. Гортаючи сторінки газети, знаходжу дуже багато цікавих фактів, про які раніше і не чув. А читачам, перш за все, бажаю мирного неба над головою, і щоб уже, нарешті, закінчилася війна і Україна стала справді незалежною та процвітаючою країною, адже вона має величезний потенціал! Злагоди вам та єдності, достатку та добробуту на всі ваші довгі літа!

Дякуємо Вам.

Редакція газети «НД»

Привітання з ювілеєм пана Кан Ден Сіка

Вітаємо Президента Асоціації корейців України – пана Кан Ден Сіка з 70-річчям!

70 років – це, без сумніву, важлива дата, яка несе в собі досвід прожитих років і мудрість, накопичену роками. Але це і той вік, коли людина може дозволити собі розслабитися і насолодитися кожною миттю свого життя. Нехай же ці золоті роки принесуть Вам тільки радість від зустрічей з коханими людьми, безтурботні думки про завтрашній день, спокій і душевну рівновагу.

Вельмишановний пане Кан Ден Сік, прийміть наші щирі вітання!

Рада національних спільнот України бажає Вам міцного здоров'я, щастя, успіху та натхнення у справах. Нехай рідні завжди оточують Вас любов'ю та розумінням, а колеги – повагою. Сподіваємось, що все це стане запорукою вдачі та радості Вашого життя!

Привітання від Ради національних спільнот України

Голова Ради, Заслужений діяч культури України Ашот АВАНЕСЯН від імені РНСУ надіслав привітання:

**Надзвичайному і Повноважному
Послу Грецької Республіки в Україні
пану Гергіосу Пукаміссасу**

Ваше Високоповажність пане Посол!

З нагоди Дня незалежності Греції 25 березня Рада національних спільнот України з великою радістю направляє Вам і у Вашій особі Вашим співвітчизникам щирі вітання та найкращі побажання зі святом.

Саме цей день ознаменував собою початок боротьби грецького народу від багатовікового турецького рабства.

Свобода далася не легкою ціною. Тисячі патріотів, не шкодуючи своїх життів, боролися за визволення рідної землі, щоб Греція здобула незалежність, знову відродилася і процвітала.

У цей знаменний день бажаємо Вам і Вашому народу щастя, злагоди та впевненості в майбутньому, а також процвітання і розвитку Вашій країні.

Вітаємо з Днем незалежності Греції!

**Вітання до Дня Служби безпеки України
Шановні працівники та ветерани
Служби безпеки України!**

Від імені Ради національних спільнот України та від себе особисто щиро вітаю Вас із нагоди професійного свята – Дня Служби безпеки України, який відзначаємо 25 березня.

Завдяки Вашій відповідальній праці забезпечується захист державного суверенітету, конституційного ладу, територіальної цілісності, економічного, науково-технічного, оборонного потенціалу України.

Ми високо цінуємо Ваш професіоналізм, вагомий внесок у справу забезпечення інформаційно-інтелектуальної підтримки державних рішень, утвердження верховенства права, вміння завжди знаходитись на висоті вимог та викликів часу.

Нехай і надалі турбота про національні інтереси України, про всіх українців надихає Вас у благородній справі служіння рідному народові.

Бажаємо Вам міцного здоров'я і щастя, оптимізму і наснаги, народної поваги і заслуженої шани!

**Костянтин Омелянович ХАЛТАГАРОВ –
військовий історик, екскурсовод, краєзнавець,
громадський діяч.**

Народився 25 березня 1948 р. в Улан-Уде, Республіка Бурятія. Він стояв біля витоків створення Товариства бурятської культури м. Києва і області (ТБК), яке офіційно було зареєстроване 18 лютого 1992 р.

У грудні 1998 р. Костянтин Халтагаров був одноостанньо обраний Головою Правління Товариства бурятської культури м. Києва і області і керував ним 10 років: по грудень 2008 р.

**Голові Правління Товариства
бурятської культури м. Києва і області
з 1998 по 2008 р. Халтагарову К. О.**

Вельмишановний Костянтине Омеляновичу!

Прийміть вітання з 70-річним ювілеєм!

Від усього серця бажаємо Вам міцного здоров'я та життєвої наснаги, професійних успіхів та особистих творчих досягнень, сімейного щастя, злагоди та добробуту у Вашій оселі!

Хай Вас підтримують та надихають рідні люди, розуміють та допомагають колеги, минають негаразди та непорозуміння.

Нехай здійсняться усі заповітні мрії, а будь-які повороти долі завжди відкривають лише нові обрії майбутніх перспектив!

Хай доля збагачує Вас життєвою мудрістю, енергією, натхненням та радістю сьогодення.

Щастя Вам, добра та благополуччя!

**Вітання до Дня Національної
гвардії України**

Шановні військовослужбовці!

Від імені керівництва Ради національних спільнот України і від себе особисто прийміть найкращі вітання з нагоди Дня Національної гвардії України – 26 березня!

День Національної гвардії – не просто свято. Воно є символом пробудження національної самосвідомості,

початком нової сторінки в історії України та її громадян. Кожного дня українські військові ведуть боротьбу за свободу та справедливість на рідній землі. І обов'язком кожного справжнього українця є збереження пам'яті про їхні подвиги та вшанування військових, що героїчно загинули, боронячи свою Батьківщину, безпеку українців та суверенітет рідної країни.

Шановні бійці Національної гвардії!

Бажаю Вам міцного здоров'я, невичерпного оптимізму, сили та мужності. Бажаю мирного неба над головою, добра, благополуччя, душевного спокою та злагоди Вам і Вашим рідним. Бажаю Вам Божого благословення, високого професіоналізму, волі та стійкості!

Напередодні Дня народження Тараса Шевченка його твори прозвучали мовами етносів України

«Тарас Шевченко мовами національних спільнот», – урочистий захід Ради національних спільнот України

6 березня 2018 року Голова Ради національних спільнот України Ашот Аванесян разом із своїми заступниками поклав квіти до пам'ятника Тарасові Шевченку в Києві з нагоди святкування 204-ї річниці з Дня народження великого українського поета. Від Міністерства культури України участь у церемонії покладання квітів узяв начальник відділу взаємодії з національними спільнотами України та закордонними українцями Володимир Ходаківський. Також були присутні представники столичної влади і різних національних спільнот України.

Після цього Рада національних спільнот України провела в «Українському домі» урочистий захід: «Тарас Шевченко мовами національних спільнот», присвячений проведенню Шевченківських днів. Із привітальним словом виступив Голова Ради національних спільнот Ашот Аванесян, який зазначив, що «Етнічні спільноти, які мешкають в Україні, успішно презентують свої звичаї, традиції, мову, багатогранну культурну спадщину».

виступив Володимир Горовий (Головний спеціаліст відділу з питань національностей департаменту культури КМДА).

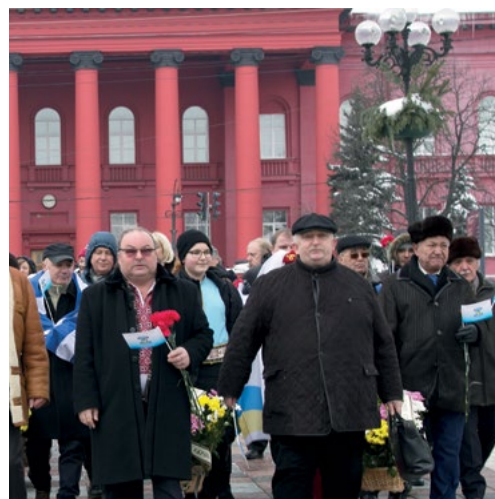
У рамках заходу в холі «Українського дому» відбулася демонстрація творів народно-прикладного мистецтва, показ картин та друкованої продукції «Шевченко в народному мистецтві». Така виставка – це демонстрація традицій, колориту, індивідуальності, що разом складає історію кожної громади, успадковану від своїх пращурів.

Свої роботи показали художники: Олена Лещенко (авторська кераміка), Олександра Наумова (вироби ручної роботи), Лариса Пуханова (відома художниця), Ольга Роженко (картини на шкірі, обрамлені бамбуком і розписані акварельними фарбами).

за участю колективів і солістів етнічних спільнот України, які виконали найкращі твори поета Тараса Шевченка, що прозвучали мовами етносів України.

Найбільш значущою подією став святковий концерт з нагоди Міжнародного жіночого дня. Режисером концертної програми виступила керівник Німецького молодіжного культурного центру «Німецьке джерело» та керівник Народного театру німецького танцю «Дойче Квелле» м. Києва, член ГО «Рада національних спільнот України» Світлана Цех. Яскравий концерт тривав майже дві години.

Взаємозбагачення культури традиціями різних народів створює таку багату духовну спадщину України, що сприяє зміцненню злагоди в українському суспільстві, посилюючи могутність нашої держави».

Від Київської міської державної адміністрації з привітальним словом

виступив Володимир Горовий (Головний спеціаліст відділу з питань національностей департаменту культури КМДА).

У рамках заходу в холі «Українського дому» відбулася демонстрація творів народно-прикладного мистецтва, показ картин та друкованої продукції «Шевченко в народному мистецтві». Така виставка – це демонстрація традицій, колориту, індивідуальності, що разом складає історію кожної громади, успадковану від своїх пращурів.

родного жіночого дня. Режисером концертної програми виступила керівник Німецького молодіжного культурного центру «Німецьке джерело» та керівник Народного театру німецького танцю «Дойче Квелле» м. Києва, член ГО «Рада національних спільнот України» Світлана Цех. Яскравий концерт тривав майже дві години.

Усім запрошеним було цікаво дивитися феєричну програму за участю найкращих художніх колективів та солістів етнічних товариств Ради національних спільнот України: Зразкового ансамблю народного танцю «Росток» Київської дитячої школи мистецтв (художній керівник – Лола Верлан); лауреатів Міжнародних та Всеукраїнських конкурсів, лауреатів Гран-Прі: Вероніки Житницької, Анастасії Мішкової, Лоли Верлан; народного ансамблю «Айренік» (художній керівник – Гоар Геворкян); лауреата І-ї премії Міжнародного конкурсу болгарської пісні «Любка Рондова», керівника вокального гурту «Златни гласове» Україно-болгарського культурного центру «Сердіка» Ліляни Тодорової; лауреата Гран-прі Міжнародного конкурсу-фестивалю дитячого мистецтва «Моя країна» Вікторії Кабацької; лауреата Гран-прі Міжнародного конкурсу-фестивалю дитячого мистецтва «Талановиті діти України», лауреата Гран-прі Міжнародного конкурсу-фестивалю дитячої творчості «Соняшник» Саміри Абишевої; Народного театру німецького танцю

«Дойче Квелле» Німецького театру молодіжного культурного центру «Німецьке джерело»; польського ансамблю пісні і танцю «Поляни з-над Дніпра» (художній керівник – Леся Єрмак). Незабутні враження, як завжди, глядачі отримали від виступів заслуженої артистки України Інеш Кдирової, заслужених артистів України Валенти та Юрія Коржових, театру пісні і танцю «Ромен». Наймолодшою учасницею заходу була талановита юна співачка, лауреатка багатьох конкурсів Каріне Балабекян.

Також учасники заходу щиро привітали всіх прекрасних жінок із святом 8 Березня та побажали всім мирного неба, творчого натхнення, любові та щастя в кожну родину!

«Дойче Квелле» Німецького театру молодіжного культурного центру «Німецьке джерело»; польського ансамблю пісні і танцю «Поляни з-над Дніпра» (художній керівник – Леся Єрмак). Незабутні враження, як завжди, глядачі отримали від виступів заслуженої артистки України Інеш Кдирової, заслужених артистів України Валенти та Юрія Коржових, театру пісні і танцю «Ромен». Наймолодшою учасницею заходу була талановита юна співачка, лауреатка багатьох конкурсів Каріне Балабекян.

Відбувся Перший благодійний аукціон РНСУ

Оскільки Рада національних спільнот України продовжує активно займатися благодійною діяльністю, Заступник голови Ради Микола Корецький провів Перший благодійний аукціон РНСУ, спрямований на підтримку воїнів і ветеранів АТО та членів їх сімей, пенсіонерів, а також – на підтримку інтернатів і дитячих будинків. Під час події було продано понад 10 робіт, включаючи благодійні лоти, прибуток від продажу яких передадуть на благодійність.

На світлинах: Лоти благодійного аукціону.

Навруз – свято нового життя, миру і весни

традиційно зустріли в Києві 21 березня

Навруз – найдревніше свято оновлення природи і початок нового року за сонячним календарем у іранських і тюркських народів – урочисто зустріли в столиці України!

СВЯТКУВАННЯ В КИЄВІ РОЗПОЧАЛИСЯ 20 БЕРЕЗНЯ В КОЛОНІЙ ЗАЛІ КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ ЗА ІНІЦІАТИВОЮ ПОСОЛЬСТВ ВОСЬМИ МУСУЛЬМАНСЬКИХ ДЕРЖАВ: ТУРЕЦЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ, КАЗАХСТАНУ, ТУРКМЕНИСТАНУ, УЗБЕКИСТАНУ, КИРГИЗСТАНУ, АЗЕРБАЙДЖАНУ, ТАДЖИКИСТАНУ ТА ІРАКУ.

Яскраве свято «Навруз – свято нового життя, миру і весни» подарувала киянам і гостям столиці Рада національних спільнот України на чолі з Ашотом Аванесяном. Найдревніше свято єдності природи та людини Навруз у сучасному світі відзначають багато народів за своїми традиціями і обрядами. У Міжнародному конгрес-центрі «Український дім» представили традиційні страви, художні вироби та сувеніри понад десяти етнічних громад України.

Начальник управління культури та релігій Київської ОДА Ігор Подолянець (на другому фото справа) та Голова Оргкомітету заходу Емір Валєєв (на другому фото – в центрі) на огляді виставки Татарської та Казахської діаспори.

Родзинкою заходу стала святкова концертна програма, яку підготувала Асоціація діячів етнічного мистецтва під керівництвом заслуженої артистки України Інеси Кдирової. Мистецький захід розпочався з перегляду документального фільму, представленого Посольством Республіки Казахстан, про історію та традиції зустрічі Наврузу серед мусульманських народів. Піднесений весняний настрій доповнили чарівні танцівниці Ансамблю «Кавказ» (худ. керівник – Ніджат Мірзоєв) хореографічною композицією «Весняний рай».

Ансамблю «Кавказ» (худ. керівник – Ніджат Мірзоєв). Хореографічна композиція «Весняний рай».

З вітальними словами та побажаннями миру, гармонії життя і національного єднання до всіх присутніх звернулися організатори та почесні гості: Голова Ради національних спільнот України Ашот Аванесян, директор Департаменту у справах релігій і національностей Андрій Юраш та начальник відділу національних меншин та української діаспори Департаменту Володимир Ходаківський, муфтії Духовного управління мусульман України «Умма» Саїд Ісмагілов, начальник Управління культури та релігій Київської ОДА Ігор Подолянець.

Голова Ради національних спільнот України Ашот Аванесян, директор Департаменту у справах релігій і національностей Андрій Юраш, муфтії Духовного управління мусульман України «Умма» Саїд Ісмагілов, начальник Управління культури та релігій Київської ОДА Ігор Подолянець та ведучі концерту: Лена Османова та Діана Тайманова.

Директор Департаменту у справах релігій і національностей Андрій Юраш.

Муфтії Духовного управління мусульман України «Умма» Саїд Ісмагілов.

Навруз вважають святом дівочої краси і ніжності! Тому чарівними ведучими концертної програми стали заслужена артистка України Лена Османова та популярна ведуча телевізійних програм Діана Тайманова.

Ведучі концертної програми: заслужена артистка України Лена Османова та популярна ведуча телевізійних програм Діана Тайманова.

Активним учасником численних культурно-мистецьких заходів Ради національних спільнот України є Зразковий ансамбль народного танцю «Росток» Київської дитячої школи мистецтв №3, який гідно презентує Київське узбецьке обласне товариство «Узбекистан» під керівництвом Пулата Амановича Казакова. Художній керівник ансамблю – видатний педагог і балетмейстер-постановник Лола Верлан. Для програми «Навруз – свято нового життя, миру і весни» колектив підготував декілька яскравих постановок: узбецький танець «Асалом, Навруз», колоритний індійський танок, а також хореографічну композицію Лолі Верлан за мотивами Гірно-Бадахшанського танцю «Горянка біля водоспаду» у виконанні володарки Гран-Прі Міжнародного конкурсу дитячої творчості «Моя Україна» Поліни Короленко.

Зразковий ансамбль народного танцю «Росток». Худ. керівник – Лола Верлан. Узбецький танець «Асалом, Навруз».

Поліна Короленко. Танок «Горянка біля водоспаду».

Зразковий ансамбль народного танцю «Росток». Худ. керівник – Лола Верлан. «Індійський танок».

Всеукраїнську Асамблею татар під керівництвом Еміра Валєєва на святі Навруз представила солістка та художній керівник ансамблю «Булгар щашкеяри» Фатіма Янгаєва, яка присвятила свою багаторічну діяльність відтворенню традиційної татарської культури. У її виконанні прозвучала народна пісня «Карта ямини» («Не старіє душа»). Запам'ятався позитивною енергією виступ Татарського вокального ансамблю «Талір» культурного центру «Туган Тел» під керівництвом Анни-Марії Паскевич, що під оплески глядачів виконав жартівливу пісню «Бас Кизим» («Потанцюймо, дівчата!»).

Солістка та художній керівник ансамблю «Булгар щашкеяри» Фатіма Янгаєва.

Татарський вокальний ансамбль «Талір». Худ. керівник – Анна-Марія Паскевич.

Навруз-байрам пов'язаний з багатьма міфологічними уявленнями. Навесні, коли сонце набирає силу і зігріває землю, з'являються

зелені пагони, трава і ніжні фіалки. За казахською легендою, Керем – бог загробного світу, цар країни мертвих – викрав красуню Наргіз і забрав її до себе в підземне царство. Але, зглянувшись на благання та сльози дівчини, він пообіцяв щовесни відпускати її на побачення з матір'ю. Навесні, в час, коли красуня Наргіз йде до матері, земля, зігріта її диханням, прокидається!

Про жіночу вірність і красу національними мовами заспівали солістки Асоціації діячів етнічного мистецтва, лауреати міжнародних конкурсів: Надін Рей (яка виконала арабську пісню «Птахи кохання» а капела – без музичного супроводу, з використанням вокальної техніки естрадної та академічної манер співу) та Сабіна Рагімова, яка презентувала азербайджанську пісню «Getme gel».

Лауреат міжнародних конкурсів Сабіна Рагімова.

Заслужена артистка України та АР Крим Ленара Османова.

Особливим подарунком для глядачів став виступ заслуженої артистки України та АР Крим Ленари Османової. Її творчість поєднала найкращі традиції кримськотатарської та української культур.

Лауреат міжнародних конкурсів Надін Рей.

Анаїт Геворкян у супроводі Народного театру німецького танцю «Дойче Квелле» (худ. керівник і балетмейстер – Світлана Цех).

Поряд з відомими виконавцями на сцені «Українського дому» виступила і талановита молодь. Свої улюблені пісні під оплески глядачів заспівала в супроводі Народного театру німецького танцю «Дойче Квелле» (худ. керівник і балетмейстер – Світлана Цех) Анаїт Гаспарян, яка виконала популярний шлягер

«Дівчина-весна»; обрядові «Веснянки» в сучасній обробці подарували шанувальникам фольклору молоді співачки Олена Приз і Тетяна Микитенко, вихованки заслуженої артистки України, доцента Київського національного університету культури і мистецтв Інеш Кдирової та провідного концертмейстера Альбіни Хлопотової. Співачки продемонстрували найкращі традиції національного вокального мистецтва.

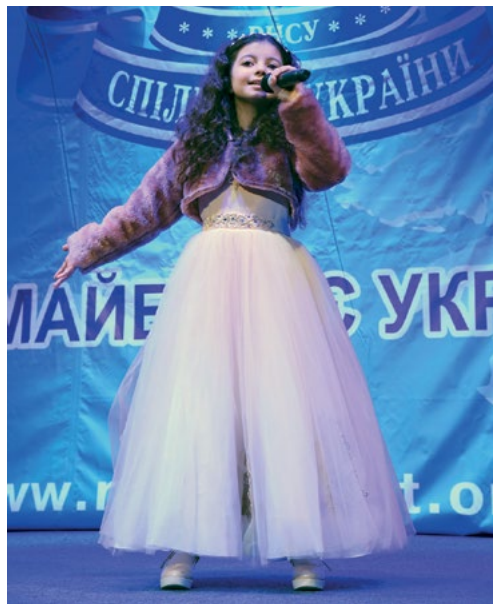

Заслужена артистка України Інеш Кдирова, Тетяна Микитенко та Олена Приз.

Безмежна глибока душа кримськотатарського народу, вся туга і драматизм, прагнення до вільного щасливого життя відображені у народному танці «Хайтарма», який подарували глядачам кримчани, що волею долі стали киянами – Саніє Емірмзаєва та Ібраїм Сеїт'яг'єв.

Саніє Емірмзаєва та Ібраїм Сеїт'яг'єв. Танок «Хайтарма».

Солістка Всеукраїнського конгресу вірмен України Каріне Балабекян.

Солістка Всеукраїнського конгресу вірмен України – юна Каріне Балабекян мріє стати справжньою зіркою! Вона наполегливо працює і вже досягла певних успіхів: має звання лауреата Всеукраїнських конкурсів. У її виконанні прозвучала пісня Михайла Некрасова та Діани Гольде «За лісами, горами».

Гори і долини, дзвінки гірські ріки і водоспади – земля народів Кавказу, мужніх і волелюбних горців. Свято Навруз завжди супроводжувалося масовими веселощами: співом, танцями, національними іграми та змаганнями. Запальні горці Ансамблю «Кавказ» під керівництвом Ніджата Мірзоева вразили публіку красою і темпераментом, бездоганним виконанням складних елементів традиційних танців народів Кавказу: «Кочари ялли» та «Лезгінка».

Ансамбль «Кавказ». Худ. керівник – Ніджат Мірзоев. «Лезгінка».

Ансамбль «Кавказ». Худ. керівник – Ніджат Мірзоев. «Кочари ялли».

Народний ансамбль вірменського танцю «Айренік» під керівництвом провідного педагога і хореографа Гоар Геворкян зачарував глядачів ліризмом і витонченими жіночими образами. Хореографічна композиція «Маки» надихнула всіх присутніх атмосферою творчості і краси.

Народний ансамбль вірменського танцю «Айренік». Худ. керівник – Гоар Геворкян. Танок «Маки».

Волелюбний народ ромів у задушевних піснях і запальних танцях представив заслужений артист України Роман Коржов у супроводі солісток Театру циганської пісні «Ромен» під керівництвом заслужених артистів України Юрія та Валенти Коржових. «Циганська підкова» – пісня на щастя і добру вдачу – щирі вітання від славетної ромської династії, яка 27 квітня на сцені Українського дому урочисто відсвяткує свій 50-й творчий ювілей!

Заслужений артист України Роман Коржов і Ансамбль «Ромен».

Запальні циганські пісні змінюються на стрімкий грузинський танок! Народний ансамбль грузинського танцю «Іберія» під керівництвом заслуженого діяча культури України Манани Сулаквелідзе підготували до свята Навруз танці регіонів Грузії: «Аджарський танець» та темпераментний «Алванурі».

Народний ансамбль грузинського танцю «Іберія». Худ. керівник – заслужений діяч культури України Манана Сулаквелідзе.

Навруз – Свято милосердя, любові, прощення гріхів і образ, а також, вшанування батьків, що подарували нам життя. Ансамбль класичного танцю «Сузір'я Аніко» (худ. керівник – народна артистка України Аніко Рехвіашвілі, балетмейстери – заслужені артисти України Сергій Афанасьєв і Людмила Вишотравка) подарували глядачам незабутні враження від краси і грації та духовної глибини хореографічної композиції «Рушник матері».

Ансамбль класичного танцю «Сузір'я Аніко» (худ. керівник – народна артистка України Аніко Рехвіашвілі, балетмейстери – заслужені артисти України Сергій Афанасьєв і Людмила Вишотравка). Танок «Рушник матері».

Найщиріші вітання від Казахської діаспори передала багатонаціональній родині Ради національних спільнот України заслужена артистка України Інеш Кдирова. Для святкового концерту співачка підготувала пісню «Струни душі» на вірші Діани Тайманової, яка пролунала у супроводі Зразкового ансамблю «Росток» (худ. керівник і постановник – Лола Верлан).

Заслужена артистка України Інеш Кдирова та Зразковий ансамбль «Росток» (худ. керівник і постановник – Лола Верлан). «Струни душі».

Рада національних спільнот України на чолі з заслуженим діячем культури України Ашотом Аванесяном приділяє постійну увагу розвитку культурного розмаїття етносів. Величним фінальним акордом нашого свята Єдності природи і людства прозвучала прем'єра «Навруз – свято нового життя» у виконанні автора пісні і режисера концертної програми – заслуженої артистки України Інеш Кдирової!

Весняний настрій і позитивна енергія добра свята Навруз наповнила серця! Ми щиро дякуємо всім організаторам урочистого заходу «Навруз – свято нового життя, миру і весни», і особисто Ашоту Аванесяну, Різвану Бабаєву, представникам етнічних товариств, керівництву і персоналу Міжнародного Конгрес-центрі «Український дім» за активну співпрацю. Бажаємо, щоб наші серця завжди були відкриті для дружби, добра та любові!

Приїзд у Київ Верховного патріарха і Католікоса усіх вірмен Гарегіна II

16 БЕРЕЗНЯ 2018 РОКУ ВЕРХОВНИЙ ПАТРІАРХ І КАТОЛІКОС УСІХ ВІРМЕН ГАРЕГІН II ПРИБУВ У КИЇВ ДЛЯ ОБГОВОРЕННЯ ПИТАНЬ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ ЖИТТЯМ ЧИСЛЕННОЇ ВІРМЕНСЬКОЇ ГРОМАДИ В УКРАЇНІ, ЧИС ІСТОРИЧНЕ КОРИННЯ СЯГАЄ ДАВНІХ ЧАСІВ, ТА ДЛЯ ОСВЯЧЕННЯ ФУНДАМЕНТУ ВІРМЕНСЬКОГО КАФЕДРАЛЬНОГО СОБОРУ

Католікос усіх вірмен Гарегін II освятив фундамент вірменського храму в Києві

ПАТРІАРХ Гарегін II провів чин освячення фундаменту, який зводиться в столиці України Києві, вірменського кафедрального собору, в майбутньому одного з найбільших вірменських храмів Європи.

Урочиста церемонія проходила 16 березня, за адресою: Київ, вул. Горлівська, 215.

Церемонія пройшла за участю Голови Української Єпархії Вірменської Апостольської Церкви єпископа Маркоса Оганесяна, Голови Союзу вірмен України Вілена Шатворяна, Надзвичайного і Повноважного посла Вірменії в Україні Андраніка Манукяна, Голови **Ради національних спільнот України** Ашота Аванесяна, 1-го Віце-президента Національного конгресу вірмен України Єрванда Даніеляна, заслуженого архітектора України Сергія Казарянца, Ректора Київського Міжнародного Університету Хачатура Хачатуряна, представники духовенства Вірменської Апостольської Церкви, а також представники вірменських організацій із різних регіонів України. На церемонію прийшли кияни, яким дуже хотілося приєднатися до цієї події.

У ході свого перебування в столиці України Католікос усіх вірмен Гарегін II взяв участь у низці знакових заходів вірменської діаспори України.

Спільно з Його Святістю Гарегіном II, а також Главою Української Єпархії Вірменської Апостольської Церкви єпископом Маркосом Оганесяном Міністр внутрішніх справ України Арсен Аваков узяв участь у першій кварталній конференції Спільки вірмен України.

У ході заходу Католікос Гарегін II нагородив ініціатора будівництва та ідентифікації вірменських церков в Україні, Голову Союзу вірмен України Вілена Григоровича Шатворяна орденом Святого Нерсеса.

Архієпископ Григоріс Буніатян

Архієпископ Натан Оганесян

Збережені церкви, пам'ятники історії та культури, які вціліли на території України, датовані XI століттям. Решта зруйновані. Історично найбільші вірменські колонії сформувалися на Поділлі, в Галичині та Криму. Станом на сьогодні в Україні мешкає близько 500 тисяч вірмен. У 1991 році з відновленням незалежності в Україні було офіційно зареєстровано Єпархію Вірменської Апостольської Церкви, під головуванням Архієпископа Натана Оганесяна (у 2001-2015 роках Главою Єпархії був Архієпископ Григоріс Буніатян). Громади якої зараз діють у Львові, Києві, Одесі, Харкові, Донецьку, Дніпропетровську, а також у деяких містах Криму.

У Дніпрі відкрили найбільший у Східній Європі храм Вірменської Апостольської Церкви

ви, названої на честь святого Григорія Просвітителя, першого Католікоса всіх вірмен, було закладено майже п'ятнадцять років тому, в серпні минулого року освятили її хрести і дзвони.

Споруда побудована за традиціями вірменського зодчества і облицьована вулканічним каменем туф особливого, персикового відтінку, який доправляли безпосередньо з Вірменії. Архітектори храму – Варужан Айрапетян, Хачик Даніелян і Самвел Макян. Орнамент і фігури на фасаді будівлі виконав майстер-різьбяр по каменю з Вірменії Хачатрян Арутюнов.

За вірменськими традиціями, храм є не тільки духовним центром, а й виконує роль культурного центру. При храмі діє

17 березня у Дніпрі освятили Вірменську Апостольську Церкву Святого Григора Лусаворича, яку зводили протягом останніх 15 років

У Дніпрі в суботу, 17 березня, відкрили храмовий комплекс Святого Григора Лусаворича. Церемонію провів Верховний Патріарх і Католікос усіх вірмен, першоієрарх Вірменської Апостольської Церкви Гарегін II і глава Української Єпархії Вірменської Апостольської Церкви єпископ Маркос Оганесян.

На освяченні нового дніпровського християнського храму зібралися священнослужителі всіх вірменських храмів України, духовні лідери релігійних громад Дніпра, голова ОДА Валентин Резниченко і дніпровський міський голова Борис Філатов. А також близько трьох тисяч дніпрян, сотні вірян і паломників.

Храм Святого Григора Лусаворича побудовано вірменською громадою міста за допомогою і за підтримки меценатів і патріотів Дніпра.

Перший камінь у фундамент цієї церк-

вірменська недільна школа. На території храму встановлені традиційні пам'ятні камені – хачкари.

Відкриття церкви – це, в першу чергу, свято для вірменської громади міста, де всі могли зустрітися і поспілкуватися. Люди вітали один одного з відкриттям храму, адже тепер він стане символом сонячної Вірменії в Дніпрі.

Зазначається, що Вірменська Апостольська Церква Святого Григора Лусаворича є найбільшим вірменським храмом у Східній Європі.

Прийом у Посла Грецької Республіки в Україні

Спільна світлина з Паном Послом та учасниками зустрічі.

За запрошенням Надзвичайного і Повноважного Посла Грецької Республіки в Україні пана Георгіоса Пукамисаса та його дружини участь в офіційному прийомі прийняв Заступник Голови **Ради національних спільнот України**, Голова Громадської Спільки «Київське міське товариство греків імені Костянтина Іпсіланті» Микола Корецький. Унікальна можливість поспілкуватися в неформальній обстановці з працівниками Посольства, з вченими – елліністами, з громадськими діячами.

Творча зустріч РНСУ з видатними письменниками

24 березня 2018 року Рада національних спільнот України провела творчу зустріч у Будинку письменників Спілки письменників України з уже відомими авторами, письменниками, а також представниками національних спільнот.

ВІДКРИВ зустріч Заступник голови Ради національних спільнот України Микола Корецький. З вітальним словом виступив Голова Ради національних спільнот України Ашот Аванесян. Презентацію літературних творів розпочала грецька письменниця, прозаїк Валіда Будагова зі своїм романом «Теметерон». Раніше презентація цього вже практично бестселера відбулася в багатьох містах Греції та Грузії. І ось тепер він був представлений в Україні. Фрагменти роману були зачитані трьома мовами: грець-

кою, українською, російською.

Поетеса Галина Чу-мак прочитала свої вірші зі Збірки «Порода». Тема, яку висвітлює автор – окупація Донбасу, анексія Криму, важке життя вимушених переселенців, любов до України і віра у світле її майбутнє, віра в те, що Україна переможе.

Вже відома українська авторка Олена Сибиренко-Ставроянці представила свою збірку прози «Волшебный смычок». Завершив зустріч письменник Григорій Климчук. Добрі слова авторів сказав у своєму виступі

Секретар Спілки письменників України Олександр Божко.

Присутні на зустрічі, серед яких був Народний артист України, поет, прозаїк, перекладач Григорій Булах, щиро вітали виступи авторів і після її закінчення ще довго обговорювали почуте про нові книги та їх зміст.

Голова Ради національних спільнот України Ашот Аванесян висловив щирі слова вдячності письменникам за тепле спілкування та істину, якою сповнені їх твори, такі необхідні в наш час.

На світлині: юний дев'ятирічний письменник Тимур Габєдава зі своєю бабусяю Меланією Василівною та Головою РНСУ Ашотом Аванесяном

Сторінками корейської лірики

27 березня у Центрі корєзнавства, який знаходиться в Київському національному лінгвістичному університеті, відбувся захід, присвячений корейській поезії «Сторінками корейської лірики». Захід був організований викладачем кафедри корейської філології Тетяною Сергіївною Водяницькою разом зі студентами 4 курсу та адміністратором Корейського культурного центру Юлією Нікіфоренко. Головною метою було познайомити студентів та присутніх з творчістю корейських поетів другої половини ХХ століття, такими як: На Тхе Джу, Джон Кон Чхе, Пак Ін Хван, монах Джен Ун та Лі Хе Ін.

На заході були присутні студенти, викладачі та гості, серед яких був і пан Рім Кіл Хо, представник Корейського освітнього центру, офіційне відкриття якого відбулося у березні минулого року.

Поетичний захід розпочався з привітального слова кандидата політичних наук, професора, завідувача кафедри корейської філології, Президента Всеукраїнської асоціації корейців та директора Корейського культурного центру пана Кан Ден Сіка. У своїй промові він коротко розповів історію корейської поезії, яка сягає ще сивої давнини.

Після промови пана професора ведучі заходу: Тетяна Водяницька та Юлія Нікіфоренко знайомили присутніх із життєвим шляхом поетів, розповідаючи про їхню творчість та цікаві факти.

Найбільше глядачів зацікавила розповідь, пов'язана з написанням найвідомішого вірша Пак Ін Хвана, який має назву «З плином часу». Через раптову смерть популярного поета у 1956 році історія створення його останнього вірша одразу почала обростати легендами. За однією з них, Пак написав «З плином часу» одного вечора у барі на Мьондоні, куди він частенько заходив, сидючи у компанії з композитором і драматургом Лі Джін Соп та співачкою На Е Шім. Лі Джін Соп, у свою чергу, одразу написав музику до вірша, а На Е Шім заспівала його. Аудіозапис першого виконання «З плином часу» не зберігся, але саме її версія цієї пісні досі вважається найближчою до тексту оригіналу. Окрім На Е Шім, різні варіації «З плином часу» співали десятки корейських виконавців другої половини ХХ століття, серед них культові Джо Йонг Пхіль та Пак Ін Хі. Ця пісня досі користується народною любов'ю, її можна почути у саундтреках до серіалів, її співають початківці у шоу талантів, вона входить до списку «безсмертних корейських пісень».

Студенти, намагаючись передати почуття, які були закладені поетами, зачитували вірші та їх переклади. Всі виступи супроводжувалися презентацією фотокарток, демонстрацією відео, в яких прозвучали найвідоміші твори та вірші, які стали піснями.

Міжнародна науково-практична конференція «Сучасні методи лікування в клінічній онкології»

31 березня в телестудії Українського народного телебачення, в прямому ефірі пройшла Міжнародна науково-практична конференція «Сучасні методи лікування в клінічній онкології», яка була організована та проведена Радою національних спільнот України. У своєму вступному слові Голова Ради національних спільнот України Ашот Аванесян звернув увагу присутніх на важливість обговорення проблеми лікування раку в нашій країні (від цієї тяжкої хвороби щохвилини в світі помирає дві людини), на необхідність об'єднання зусиль українських та європейських онкологів у застосуванні сучасних технологій лікування, на важливість обміну досвідом та підвищення кваліфікації. Ашот Дадікович привітав всіх присутніх на конференції вчених, дослідників, практиків як з України, так і провідних онкологів Греції, які прибули спеціально для участі в конференції, на чолі з професором Іонісом Спіліотісом, Головою Асоціації хірургів-онкологів Греції, директором і провідним спеціалістом по онкохірургії в Afina Medikal Center, Md, PhD. Сердечно привітав учасників конференції Генеральний консул Грецької Республіки в Україні, заступник Голови Дипломатичної Місії, радник пан Александрос Будурис. Пан Александрос подякував Голові Ради національних спільнот України Ашоту Аванесяну за зусилля по організації заходів щодо підтримки національних громад

України, на ті важливі проблеми, які піднімає Рада. Право ведення конференції було передано модераторам – найвідомішим українським вченим: професору Михайлу Захарашу, президенту Асоціації колопроктологів України, Голові Наукового товариства хірургів м. Києва та Київської області, члену-кореспонденту НАМН України, доктору медичних наук, Лауреату Державної премії в галузі науки і техніки України та Костянтину Копчаку, провідному науковому

співробітнику Національного інституту раку, доктору медичних наук, Лауреату Державної премії в галузі науки і техніки України. Відкрив конференцію науковою доповіддю «Перитонеальний карцетоматоз» наш гість із Греції – професор Іоніс Спіліотіс. Продовжив тему доповіді з аналізом ситуації по Україні Андрій Безносенко, кандидат медичних наук, головний лікар Національного інституту раку. Серед доповідачів були представники трьох провідних лікувальних і наукових закладів України, які мають найкращі результати в лікуванні зазначеної хвороби. Під час проведення конференції відбулися прямі включення – телемости з дослідницькими центрами Греції, Франції та доповіді європейських вчених. Серед найкращих доповідей відзначаємо виступ Олександра Квасівки – хірурга-онколога Національного інституту раку, В'ячеслава Максимовського, MD, PhD, хірурга-онколога, завідувача відділенням Центру Одеського медичного університету. Учасники конференції мали можливість неформально спілкуватися, обмінюватися досвідом, своїми координатами, налагоджувати міжнародні контакти. По завершенню заходу учасники конференції отримали Сертифікати учасника за підписом організаторів конференції. Радою національних спільнот України зроблено черговий крок на вирішення ще однієї із найактуальніших проблем українського суспільства.

ВРАЧУ

Алла ПОТАПОВА, поэт, член Национального Союза писателей Украины, заслуженный работник культуры Украины

Слова добра непросто находить.
Рассердишься – такой букет

эмоций!

А в доброте – счастливо сердце

бьётся,

И, кажется – о чём тут говорить...

Спасибо вам за нежные глаза,
Которые внимательно смотрели,
И облегчали боль, и тихо грели,
«Борись, – мне говорили, – мы ведь

«ЗА!»

И я боролась – с болью, с чернотой,
С беспам'ятством – со всем, что

навалилось.

И десять дней мне ничего не снилось,
Лишь взгляд ваш: «Нет, не ускользай,
постояй!»

Ваш взгляд кричал: «Ведь я тебя

лечу!

Меж жизнью и тобой – крушу

преграды!»

Глаза такие выдавать бы надо

С дипломом вместе

Каждому врачу.

Тематика національних спільнот в ефірі телерадіокомпанії України

15 березня 2018 року в Міністерстві культури України під керівництвом Першого заступника міністра Світлани Фоменко, за участю директора Департаменту у справах релігій та національностей Андрія Юраша відбулося засідання Ради етнонаціональних організацій України з приводу обговорення нової редакції «Концепції мовлення з тематики Національних меншин Національної суспільної телерадіокомпанії України».

Член Наглядової Ради Національної суспільної телерадіокомпанії України – Дар'я Карякіна доповіла про стан обговорювання і прийняття нової редакції

Концепції та виступила з пропозицією надати у тижневий термін свої зауваження та пропозиції.

Раду національних спільнот України представляв Перший заступник голови РНСУ – Емір Валеев, який запропонував акцентувати увагу на питанні участі територіальних парасолькових національно-культурних об'єднань у формуванні складу редакцій та контенту програм, а також на можливості участі в роботі Суспільного мовлення представників етносів, причому, не тільки так званого «компактного проживання».

До 100-річчя самостійності Білоруської Народної Республіки

25 березня 1918 року Всебілоруський конгрес у Мінську оголосив про відокремлення новоутвореної Білоруської Народної Республіки від Росії та про створення вільної, незалежної держави. Самостійна тогочасна білоруська держава проіснувала лише до січня 1919 року. Проте історична пам'ять про незалежність 1918 року дала можливість проголосити (чи радше відновити) у 1991 році державну незалежність сучасної держави Білорусь.

Виступають з привітанням добровольці-білоруси з АТО

У Білорусі 25 березня відбуваються заходи з нагоди неофіційного свята «День волі», приуроченого 100-річчю від дня проголошення незалежності Білоруської Народної Республіки. Цього року, вперше за час правління Олександра Лукашенка, білоруська влада не перешкоджає відзначенню історичної дати, натомість сприяє концертам в обласних центрах та малих містах. Але влада, не дозволяє опозиціонерам провести їхні заходи у великих містах. Більшість патріотів і націоналістів, як і раніше, святкували 100-річний ювілей білоруської незалежності за кордонами своєї країни. Святкові заходи білоруської громадськості відбулися офіційно у Вільнюсі (Литва), Варшаві (Польща) та в столиці України – Києві. Так, у Києві цього дня білоруська громада разом з українськими патріотами провела під традиційними національними біло-червоно-білими прапорами з національним гербом «Пагоня» урочистості на Майдані Неза-

лежності (флешмоб «Година Свободи»), на місці революційних барикад на вулиці Грушевського, де віддав життя Герой України, білорус Михайло Жизневський, вшанували також і пам'ять українця білоруського походження – Героя Майдану Якова Зайка. А в парку «Добровольець» було проведено Урочистий захід, присвячений підняттю прапора добровольців-білорусів АТО. Поряд із прапорами багатьох, власне українських, добровольчих батальйонів та окремих кримсько-татарських, грузинських, чеченських, азербайджанських та інших добробатів, уперше з'явилась і щогла з білоруським національним біло-червоно-білим прапором. А увечері того ж дня, до 100-річчя проголошення самостійності Білоруської Народної Республіки, Білоруський розмовний мовний клуб підготував літературно-музичну композицію «Абвясчаецца незалежнай і вольнай дзяржавай» за віршами з газет «Белорусское слово» і «Белорусское эхо», що виходили в Києві в першій половині далекого 1918 року. Також було використано уривки з п'єси Янки Купали «Тутэйшыя». Захід відбувався у Музеї шістдесятництва.

Святкуємо ювілей відновлення білоруської Незалежності разом

А напередодні ювілею у колонній залі Київської мерії суботнім вечором пройшов святковий концерт, присвячений 100-річчю проголошення Незалежності Білорусі, організований Білоруським центром в Україні «Сябры». Цей захід відбувся перед Білоруською громадою та всіма небайдужими киянами, котрі виявили солідарність з білоруським народом. Також виступили з привітанням добровольці-білоруси з АТО.

Святковий вечір прикрасили відомі артисти своїми чудовими виступами з білоруським та українським патріотичним репертуаром. Зокрема, в заході взяли участь: білоруський бард Андрій Косьмович, український бард Сашко Курченко, білорусько-українська співачка ХЕНА, співачка Галина Солодка і чудовий дует «Осяйна і Живосил» у складі: Оксана Бут і Живосил Лютий, а також інші виконавці.

Георгій Лук'янчук

Виступає дует «Осяйна і Живосил» у складі: Оксана Бут і Живосил Лютий

Одна любов на все життя!

Юрій та Валента Коржови: 50 років творчості, успіху та сімейного щастя видатних артистів

27 квітня в Києві на великій сцені Міжнародного конгрес-центру «Український Дім» (вул. Хрещатик, 2) відбудеться ювілейний концерт Театру циганської пісні і танцю «Ромен» на честь 50-річчя творчої діяльності керівників колективу – заслужених артистів України Юрія та Валенти Коржових.

У 1939 році в Харкові розпочав творчу діяльність видатний колектив – «Ансамбль циганської пісні і танцю «Ромен». Засновницею легендарного ансамблю стала Народна артистка України Ніна Коржова. Згодом колектив очолив молодший брат Ніни Іллівни – Василь Коржов, відомий музикант, гітарист-віртуоз і сценарист циганських вистав та концертних програм.

В цей час у творчій родині Коржових підростав юний талант – Юрій, котрий уже в 13 років став відомим артистом, зігравши головну роль у художньому фільмі «Армія Трясогузки», а потім в кінострічках: «Знову в бій», «Чорний, як я», «Весільний вінок». Енергійний і впевнений у собі співак і музикант Юрій Коржов став наступним керівником Ансамблю «Ромен».

Доля подарувала молодому артисту талант, добру вдачу, творчу енергію і найкращу в світі дружину, яка з першої зустрічі зачарувала Юрія Коржова красою і добротою, стала його вірною соратницею і єдиним коханням всього життя!

Валента народилася в ромській родині на Донеччині, в місті Краматорськ. Весела і смілива дівчина, яка з дитинства мріяла стати професійною артисткою, зіркою сцени, не зважаючи на заборону батьків, у шістнадцять років покинула рідне місто і стала активною учасницею Ансамблю творчої династії Коржових. Саме там вона здійснила свою мрію: стала видатною танцівницею, лауреатом міжнародних конкурсів артистів естради, для якої створював постановки танців народів світу легендарний танцюрист – Народний артист Радянського Союзу Махмуд Есамбаєв. Валента знайшла щасливу жіночу долю, поєднавши своє життя з Юрієм Коржовим.

Завдяки наполегливій праці Юрія і Валенти Коржових, Ансамбль циганської пісні і танцю «Ромен» став першим циганським колективом, який перетнув «залізну завісу» і успішно гастролював за кордоном: у Фінляндії, Англії, Франції, Німеччині, Болгарії, Японії. У 1994-му році родина Коржових і артисти ансамблю переїхали до Києва. В столиці України творчий потенціал ансамблю значно зріс, і з 1995 року колектив носить назву «Театр циганської пісні і танцю «Ромен» династії Коржових. У творчій атмосфері отримав виховання син Валенти і Юрія – Роман, який теж став відомим співаком і танцюристом. Роман Коржов відзначений почесним званням «Заслужений артист України» і веде активне творче життя.

Виступи Театру циганської пісні і танцю «Ромен» – це завжди справжнє свято задушевної циганської пісні, запального танцю і енергії життя.

За підтримки **Ради національних спільнот України** 27 квітня в Києві на великій сцені Міжнародного конгрес-центру «Український Дім» (вул. Хрещатик, 2) відбудеться ювілейний концерт Театру циганської пісні і танцю «Ромен» на честь 50-річчя творчої діяльності керівників колективу – заслужених артистів України Юрія та Валенти Коржових.

Запрошуємо всіх, хто цінує справжнє мистецтво та красу, в наше дружнє багатонаціональне коло!

*Заслужена артистка України
Інеш Кдірова*

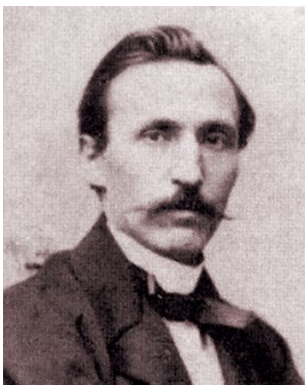
Видатні українці про євреїв

ЄВРЕЇ ЖИВУТЬ НА ТЕРЕНІ НИНІШНЬОЇ УКРАЇНИ ПОНАД 2000 РОКІВ

Із грецьких колоній у стародавньому Криму через Боспорське царство і Хозарський каганат нащадки Авраама потрапили до Русі із столицею в Києві. Тому весь процес формування українського етносу відбувався у присутності юдеїв. При цьому для відволікання трудящих від соціальних проблем, правителі в усіх негараздах, як правило, звинувачували іновірців та іногородців, серед яких найпомітнішими були євреї. Проте найкращі представники української інтелігенції розуміли дійсні причини соціального і національного гніту, а одночасно давали свої оцінки єврейському питанню і шляхам його вирішення. Наведемо деякі з таких оцінок.

У протесті проти антисемітських публікацій петербурзького журналу «Іллюстрація» Тарас Шевченко, Микола Костомаров, Марко Вовчок і Пантелеймон Куліш перш за все звернули увагу на умови існування юдеїв та безліч трагедій, що спіткали цю людинність протягом віків. Вони писали: «Много веков уже христианские нации, составляющие ныне русскую империю, клеймят скитающееся по всему миру племя евреев именами злодеев, предателей, обманщиков, врагов божиих и человеческих. И не на словах только высказывалось против евреев негодование общества и правительства, которые не умели увлечь их человеческими средствами на путь истины и добра. Их изгоняли, топили, жгли и резали, как хищных зверей».

Далі у листі зазначалось, що «одно свободное просвещение да равенство гражданских прав способны очистить еврейскую национальность от всего, что в ней есть неприязненного к иноверцам». Рівноправ'я пропонувалось як соціальні ліки, що можуть позбавити юдеїв їх недоліків, хоча нічого не було запропоновано щодо тих, хто переслідував їх та поширював юдофобські забобони. Українсько-єврейські відносини були однією з тем, що обговорювались у першому українському щомісячнику «Основа», який був заснований у Петербурзі П.Кулішем, М.Костомаровим, В.Білозерським та іншими. Автори редакційної статті цього журналу дорікали юдеям за їхню відірваність від «південно-російського населення», за те, що вони не мають нічого спільного з народом, серед якого живуть, не зробили жодного кроку до зближення з ним. У тій статті, стверджувалось, що для нації не може бути нічого шкідливішого, аніж існування серед неї інших народностей, які тримаються осторонь і байдужі до її долі. Журнал пропонував юдеям співпрацю у просвітительській діяльності і подолання таким чином негативних явищ суспільного життя.

Саме таку співпрацю реалізує Рада національних спільнот України.

Олександр Найман

**На світлинах: Тарас Григорович Шевченко
Марко Вовчок (Марія Олександрівна Вілінська)
Микола Іванович Костомаров
Пантелеймон Олександрович Куліш**

**Цих днів
не згасне слава...**

ДРУЖБА, слов'янське братерство єднають український і болгарські народи протягом віків. У різні періоди історичного розвитку наші народи приходили на допомогу один одному, їхні взаємозв'язки сягають вглиб віків – у часи Русі зі столицею в Києві та Першого Болгарського царства і до сьогодні.

Історія зберегла багато прикладів спільної боротьби проти чужоземного поневолення.

Швидко збігає час, та він не владен над пам'яттю. Минуло 140 років після завершення переможної війни, яка принесла свободу Болгарії від п'ятивікового османського поневолення, але народна пам'ять дбайливо зберігає згадку про історичні події минулого, героїчні імена своїх пращурів.

Болгарія вдячна своїм визволителям. Відомо, що у складі військових частин, які принесли свободу і незалежність країні, було багато українців. Чимало полків мали назву українських міст – Київський, Сумський, Охтирський, Ніжинський, Одеський, Маріупольський, Чернігівський. Їхній внесок у перемогу важко переоцінити. Понад 200 тисяч воїнів загинуло у тій війні. Сотні поранених померли у Київському військовому шпиталі та знайшли вічний спокій на Звіринецькому цвинтарі в Києві.

У День Національного свята Болгарії 3 березня згадують історичні події та віддають шану Героям. У Києві з'явилося місце, до якого несуть квіти вдячної пам'яті. За ініціативи Товариства дружби «Україна-Болгарія» у листопаді 2010 року (автор – академік Ю.І. Седих) встановлено новий Пам'ятник воїнам-визволителям і кожного року, на початку березня, біля Пам'ятника відбувається панахида за участю священнослужителів, дипломатів та широкої громадськості.

У виступі Надзвичайного та Повноважного Посла Болгарії Красіміра Мінчева були згадані події минулої війни, наведені яскраві приклади мужності воїнів, болгарських ополченців, зазначено, що сьогодні вільна Болгарія шанобливо зберігає пам'ять про загиблих воїнів та буде незалежною, демократичною державою.

Президент Товариства дружби «Україна-Болгарія» Юрій Седих у своєму виступі підкреслив, що Пам'ятник повернув із небуття сторінки історії, став знаковою подією в культурному житті міста. Рішенням Київської міської ради від вересня 2017 року земельна ділянка біля Пам'ятника у Печерському районі Києва одержала статус скверу і буде й далі впорядковуватися.

«Я радію, – додав Юрій Седих, – що серед тих, хто прийшов до Пам'ятника, є багато сивочолих ветеранів та молоді, яка вчиться життю, переймає від старших заповіт: любити та захищати Батьківщину, свою незалежність. Це свідчить про живу пам'ять народу».

Після покладання квітів до Пам'ятника перед зібранням виступила член Правління Товариства, відома поетеса та композитор Валентина Біган, яка прочитала чудовий власний вірш «Братні узи».

Іван Юр'єв

Виставка особових справ жертв «національних операцій»

Директор Архіву Ольга Бажан гостинно привітала учасників заходу, розповіла про ту роботу, яку проводить колектив Архіву зі збереження документів національного надбання.

У своєму виступі Голова Ради національних спільнот України Ашот Аванесян звернув увагу присутніх на необхідність вивчення історії держави, передачі досвіду молодому поколінню, незважаючи на всі труднощі.

Рада національних спільнот України постійно працює над пошуком нових форм роботи з державними установами, національними товариствами. Однією з таких форм роботи, новим форматом став проведений спільно з Центральним державним архівом громадських об'єднань України (директор Ольга Бажан) та з Громадською Спілкою «Київське міське товариство греків імені Костянтина Іпсіланти» (Голова Микола Корецький) захід під назвою: «Архівні слухання на тему: «Греки України: документальний експерт в історію», який відбувся 26 лютого 2018 року.

Були присутні: представник Посольства Грецької Республіки в Україні, представники грецького товариства, керівники етнічних громад, представники Національного історико-меморіального заповідника «Биківнянські могили», працівники Державного архіву.

Була представлена виставка з документів, особових справ засуджених та репресованих греків у далекому 1938 році під час проведення так званої «національної операції» НКВС 1937-1938 років.

15 років тому Верховна Рада ухвалила Закон «Про Державний Гімн України»

БЕРЕЗНЯ, рівно 15 років тому, Верховна Рада ухвалила Закон «Про Державний Гімн України». З того часу на рівні закону закріплено, що Державним Гімном є текст Павла Чубинського на музику Михайла Вербицького.

Пісня «Ще не вмерла України і Слава, і Воля» стала одним із головних символів нашої держави, поряд із прапором і гербом.

Офіційно затверджений Державний Гімн України складається лише з одного куплету та приспіву:

*«Ще не вмерла України і слава, і воля,
Ще нам, браття молодії, усміхнеться доля.
Згинуть наші воріженьки, як роса на сонці.
Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці.*

Приспів:

*Душу й тіло ми положим за нашу свободу,
І покажем, що ми, браття, козацького роду».*

НАПИСАТИ ПІСНЮ ДОПОМОГЛИ СЕРБИ

Створення українського гімну бере початок з осені 1862 року, коли на одній із вечірок у Павла Чубинського, етнографа, фольклориста та поета, сербські студенти, що навчалися в Київському університеті, співали патріотичну пісню. Чубинському пісня дуже сподобалася, і він раптом подався в іншу кімнату, а через півгодини вийшов звідти з готовим текстом пісні «Ще не вмерла Україна», яку тут же проспівали на сербський мотив.

Перша лекція з циклу «Від міфу до казки: Продовження грецької літературної традиції»

ТРЕТЬОГО березня у Центрі вивчення новогрецької мови, історії та культури Греції Громадська Спілка «Київське міське товариство греків імені Костянтина Іпсіланті» відбулася перша лекція кандидата філологічних наук, докторанта Київського національного університету імені Тараса Шевченка Назарія Назарова з циклу «Від міфу до казки: Тривання грецької літературної традиції». Тема лекції: «Від трагедії до пісні» (новогрецький фольклор).

НА ЧЕШЬ ДЕРЖАВНОГО ГІМНУ ВИПУСТИЛИ СРІБНУ МОНЕТУ

У 2005 році введено ювілейну монету номіналом 10 гривень «Державний Гімн України», присвячену державному символу. Її випущено на відзначення 140-ї річниці першого публічного виконання Гімну. Монета належить до серії «Відродження української державності».

ГІМН СТАВ ДУЖЕ ПОПУЛЯРНИМ ПІД ЧАС ПОМАРАНЧЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ ТА РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ

Гімн України набув значної популярності в ході масових протестів 2004 та 2013 років. Композитор Валентин Сильвестров, що виходив на акції протесту в Києві, так охарактеризував український гімн:

«Гімн України – дивовижний. Спочатку він начебто не справляє враження, але це лише на перший погляд. Насправді його створив Михайло Вербицький – церковний композитор середини XIX сторіччя. Він жив в Австрійській монархії, мабуть, дуже любив Шуберта, у нього був мелодійний дар – це помітно з його літургій. Він був церковним композитором. І ось ця патріотична пісня він теж створив як церковний композитор. Це ж алілуя, розспів (наспівує). У гімнах ніде такого немає! Це унікальний твір: це – Гімн України, але в ньому є ознаки літургійного початку. У цьому Гімні відчувається якась пам'ять про літургію, про всенішню. У цьому простому наспіві немов дме вітер, немов гілки дерев співають».

«Болгарська весна» у Києві

У столиці України відкрилась мистецька виставка «Българська пролет» – «Болгарська весна»

ВОНА надійшла у перший день березня всупереч опору зими – оптимістично і з добротою «мартениць» (тканих із червоних та білих ниток прикрас – виток природної краси та поезії) у столичну галерею «Митець». Весна ніби увірвалася сюди разом зі свіжим подихом колориту творів 20-ти художників та витончених скульптур Володимира Філатова, автора пам'ятника у Києві легенді українського футболу Валерію Лобановському та інших скульптурних творів.

На фото (зліва направо): Віктор Коновал, Ганна Лавреха, Красімір Мінчев, Весела Залогіна, Олексій Титаренко

Осяяні теплим світлом, яке випромінювалося картинами, та перебуваючи у захваті від талановитості авторів, всі присутні змогли відчутти певне тріпотіння болгарської душі, щось вельми дороге, хвилююче та дійсно справжнє...

Заспівом до огляду всієї експозиції лунала знана болгарська пісня «Чудовий мій зелен гаю» у проникливому виконанні Ліляни Тодорової з Українсько-болгарського культурного центру «Сердіка».

Тут було затишно й гостинно, як у звичній болгарській оселі, завдячуючи вдалому сприянню чарівної та привітної газдині галереї – Ганни Лаврехи; щирому вітальному слову Надзвичайного та Повноважного Посла Республіки Болгарія в Україні, Його Високоповажності пана Красіміра Мінчева; Голови Київської організації Національної спілки художників України Віктора Коновала; мистецтвознавця Олексія Титаренко, Голови Ради національних спільнот України Ашота Аванесяна; Президента Асоціації болгар України, депутата Верховної Ради України Антона Кіссе та Голови Товариства болгарської культури у Києві Весели Залогіної; Президента Товариства дружби «Україна-Болгарія» Юрія Седих.

Виставка присвячена Національному святу Болгарії 3 березня. Адже цього року

виповнюється 140 років звільнення Болгарії від тривалого османського панування! На виставці були представлені картини майстрів пензля з Болгарії – Йордана Мажлекова та Івана Стоянова; українських художників болгарського походження: Петра Чакіра, Алли Чакір, Івана Шишмана, Злати та Ольги Шишман, Олександра Кари – представників знаменитої Ізмайльської школи живопису; самобутнього Павла Баламаджі та талановитої Ганни Харченко-Баламаджі; іменитої Лариси Пуханової, а також чудових українських митців – Олексія Возіянова, Вадима Жуковського, Віктора Медведєва, Тетяни Кутан, Віталія Призанта, Ганни Примакової, Тетяни Діденко, Оксани Стратійчук (з оригінальною технікою mokulito), Тетяни Красної, Оксани Картавцевої, Олексія Бідношия, для яких «Болгарія» звучить особливо і вони відтворюють її красу з великою любов'ю та повагою. У контексті цього слід відзначити особливо останнього: Олексій Бідноший створив свою епічну «Асеновградську фортецю» спеціально для нашої експозиції.

Сьогодні, більш ніж будь-коли, нам усім потрібна єдність, взаєморозуміння, тому подібні художні прояви є гарним прикладом того, як цього досягти.

Понад півроку захоплені ідеєю проведення «Болгарської весни у Києві» члени Оргкомітету у складі посла Красіміра

Ліляна Тодорова

Мінчева, Ганни Лаврехи, Лариси Пуханової та Весели Залогіної не жили, а палили цим задумом, вкладали душу й сили, все своє вміння та час, щоб виставка увінчалася успіхом. Як свідчення того, що все це було не даремно, варто лише почути такі відгуки мистецтвознавців, відвідувачів як наприклад: «Виставка залишає приємне враження, тепле як і сонячна Болгарія. Нехай наші народи живуть у мирі, добробуті на своїх вільних землях».

Як мистецька подія «Болгарська весна» стала черговим наведенням духовного містка між українським і болгарським народами, такими близькими у своєму одвічному прагненні до свободи, зі своїм славним історичним минулим, та беззаперечно щирими у своїй доброзичливості один до одного.

На фото (зліва направо): Антон Кіссе, Красімір Мінчев, Ашот Аванесян, Весела Залогіна

Фестиваль мов у Миколаєві

ФЕСТИВАЛЬ МОВ ВІДБУВАЄТЬСЯ В МИКОЛАЄВІ НЕ ВПЕРШЕ. АДЖЕ НА МИКОЛАЇВЩИНІ ЖИВУТЬ ПРЕДСТАВНИКИ ПОНАД 130-ТИ НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ, І ДЛЯ БАГАТОХ З НИХ УКРАЇНА СТАЛА БАТЬКІВЩИНОЮ. КОЖНА ЕТНІЧНА ГРОМАДА ЗДІЙСНЮЄ ВЕЛИЧЕЗНУ РОБОТУ ЗІ ЗБЕРЕЖЕННЯ Й РОЗВИТКУ РІДНОЇ МОВИ І КУЛЬТУРИ, А ДІТИ І МОЛОДЬ ІЗ ЗАДОВОЛЕННЯМ ВИВЧАЮТЬ УКРАЇНСЬКУ МОВУ.

ІНІЦІАТОРОМ проведення фестивалю ще в 2004 р. стала Рада національних товариств Миколаївської області. Тоді він мав назву День рідної мови і відбувся в Центральній міській бібліотеці ім. М.Л. Кропивницького. З 2014 р. свято відбувається в Палаці творчості учнів і головними його глядачами є учні миколаївських шкіл.

«В мире есть много того, перед чем человек оказывается слабым: природные стихии, государство, даже его собственное тело. Но ему дано невидимое, неведомое оружие – язык. Это он объединяет людей, даёт возможность понять друг друга, найти выход в самой безнадежной ситуации. Язык – всеобъемлющий. Ему подвластно всё, он может творить чудеса. Но для этого требуется умелое обращение с ним. Язык предоставляет равные возможности пользоваться его силой. Всё зависит от того, как и для чего эта сила применяется», – так висловила свої думки у творчій роботі «Особливий дар» Алла Петрова. А для кожного з мешканців Миколаївщини рідна мова – найнеповторніша і своя: чи то українська або болгарська, або польська, чи вірменська, або грузинська.

Цього року фестиваль мов відбувся 15 березня і був присвячений двом датам: Міжнародному дню рідної мови (21 лютого) і Міжнародному дню боротьби за ліквідацію всіх форм расової дискримінації (21 березня). Обидві вони з'явилися в

нашому календарі за ініціативи ООН і обидві мають трагічну історію: 21 лютого 1952 року в Пакистані загинули п'ятеро студентів, які брали участь в демонстрації за надання рідній їм бенгальській мові статусу державної, а 21 березня 1960 р. в Шарпевілі, що в Південній Африці, поліція відкрила вогонь і вбила 69 чоловік під час мирної демонстрації протесту проти законів режиму апартеїду. В Європі протягом тижня напередодні цього дня відбуваються різноманітні акції, що закликають протидіяти расизму, ксенофобії та дискримінації. Це тиждень солідарності з народами, які борються проти расизму й расової дискримінації.

Саме для того, аби в майбутньому ніколи не виникали подібні випадки, і люди могли вільно спілкуватися рідною мовою, поважаючи й цінуючи один одного, Рада національних товариств Миколаївської області й організовує щороку фестиваль мов, знайомлячи молоде покоління з культурним і мовним розмаїттям нашого краю.

У святі 15 березня брали участь учні недільних шкіл, курсів і факультативів з вивчення мов етнічних громад, дитячої школи мистецтв № 2, Миколаївського муніципального колегіуму ім. В. Д. Чайки і школи № 35. Вони представили іврит, польську, німецьку, вірменську, грузинську, японську, болгарську й українську мови, виконавши цими мовами вірш або пісню, продемонструвавши всю їх красу, унікальність і неповторність, вклавши всю свою любов до історії й культури рідного народу. Крім того, свято – це чудова можливість показати свою творчість, презентувати свої досягнення у вивченні мови, пісень і танців. І це сповна було втілено на сцені. Ми почули вірші й пісні, подивилися національні танці, дізналися про історію мов і познайомилися з їхніми

алфавітами. Це було захопливо! Фестиваль видався яскравим і різноманітним, дуже відкритим, пізнавальним і по-сімейному теплим! Глядачі занурилися у світ мелодій і звуків польських, болгарських і німецьких пісень, віршів на івриті, білоруською, болгарською, грузинською, вірменською і японською мовами; всіх підкорили запальний танець юних грузин з хореографічного колективу «Тамаріоні» і вишукано-витончений вірменської нареченої у виконанні ансамблю «Наїрі», веселі кізоньки й українські візерунки дитячого колективу «Перлинка», а також пізнавальні слова ведучих про походження різних мов світу; проникливий романс «Під ласкою плюшевого пледа» на слова Марини Цветаєвої у виконанні Катерини Федотової і захопливий екскурс в японську мову, підготовлений Олександром і Дашею Довженко. І, звичайно ж, фінал свята, в якому всіма своїми яскравими фарбами заграла наша перлина – Україна: так представили українську мову ансамбль «Водограй» і студія сучасного танцю «Артімоушн» і «Тенденс» ММК ім. В.Д. Чайки. Крім того, на святі нагородили дипломами й подарунками кращих знавців рідних мов за успіхи в їх вивченні.

Залишається додати, що фестиваль мов відбувся в рамках виконання обласної Цільової національно-культурної програми «Збереження і розвиток етнічної, культурної та мовної самобутності національних меншин у Миколаївській області» на 2014-2018 рр. за підтримки управління культури, національностей та релігій облдержадміністрації, управління освіти Миколаївської міської ради, Палацу творчості учнів, Миколаївського муніципального колегіуму ім. В. Д. Чайки, дитячої школи мистецтв № 2, народного депутата України Олександра Жолобецького, Миколаївського тепловозремонтного заводу і торговельної марки «Аміна». Величезна вам вдячність, а також всім учителям національних мов, які віддають свої знання і любов дітям: це Юрета Хачатурян і Ганна Саядян (вірменська мова), Ольга Колот, Кіра Яно, Олена Малинчик, Анатолій Волчо, Інна Стамат, Ольга Хорева (болгарська мова), Олена Антоніаді (новогрецька мова), Валерій Ехвая (грузинська мова), Галина Романенко і Лариса Траспова (іврит), Юн Людмила (корейська мова), Кристина Ксенжопольська (польська мова), Ольга і Надія Андрш, Алла Кушніренко (чеська мова), Бахтіяр Гаджиев (азербайджанська мова), вчителі російської та німецької мов!

Сподіваємося, що такі зустрічі й програми сприятимуть ближчому знайомству молоді з культурою інших народів, що, у свою чергу, допоможе нам ближче пізнати й зрозуміти один одного. Адже разом ми – сила!

А. Султанова

Зцілення творчістю: арт-терапія — дивовижний спосіб подолати страшну хворобу

Благодійний арт-проект «Найголовнішого очима НЕ побачиш»

СТРАШНА статистика говорить про те, що в нашій країні дуже велика смертність дітей, які страждають від такої безжальної хвороби як рак. З 22 по 31 березня у самому серці Києва триває благодійний арт-проект, створений спеціально для того, щоб допомогти онкохворим малечам. Давайте і ми приєднаємося до доброї справи і постараємося спільними зусиллями змінити сумну статистику.

22 березня у Києві, в музеї «Будинок митрополита» Національного заповідника «Софія Київська», відкрився благодійний арт-проект «Найголовнішого очима НЕ побачиш...». Протягом 10 днів проходять заходи, мета яких – зібрати кошти і закупити реактиви для відділу дитячої

онкогематології Київської обласної клінічної лікарні та надати допомогу дітям, які її так сильно чекають. А ще – привернути увагу до творчості дітей, які зіткнувшись з такою страшною хворобою, як онкологія, черпають сили для мрії і одужання, завдяки заняттям арт-терапією і прагнуть обов'язково подолати страшну хворобу.

«Хлопці та дівчата, які проходять курс хіміотерапії, практично не мають імунітету, – говорила куратор проекту, віце-президент Lions Club Київ Ecology Тетяна Васильєва. – Тому будь-яка інфекція, потрапляючи до їх організму, може їм коштувати життя: рахунок іде на години! Аби постійно контролювати стан здоров'я малечі, доводиться робити безліч аналізів. Спеціальні реактиви дають змогу вчасно діагностувати наявність вірусу чи бактерії. Вартість необхідних реактивів для гематологічного аналізатора – біля 190 тисяч гривень на рік».

22-31 березня в рамках арт-проекту «Найголовнішого очима НЕ побачиш...» у музеї «Будинок Митрополита» (на території Софії

Київської) проходить виставка картин маленьких художників – діток з онкохворобами. На полотнах – двері у внутрішній світ маленьких героїв, їхні мрії, почуття, емоції. Все те, що довелося пройти, пережити, до чого прагне маленьке сердечко в найскладніші моменти свого життя, і те, як сильно вірить в чудеса.

Творчість допомагає дітям не закриватися у внутрішньому світі страждань, не заціклюватися на хворобах. Відома художниця, арт-терапевт Катерина Сапожкова каже: «Моє завдання – допомогти дитині виплеснути за допомогою малювання ті емоції, які вона не може висловити словами».

Діти не малюють за класичними канонами і не вивчають основи малюнка, вони творять і мріють, фантазують і відкривають душу на полотні так, як відчувають. Тому на веселих заняттях творчості у маленьких художників виходять дуже гарні малюнки.

Давайте ж творити добро разом!

Олена Лисенко

На відкритті благодійного арт-проекту «Найголовнішого очима НЕ побачиш...» були присутні представники Ради національних спільнот України – члени редколегії газети «Національний діалог».

Україна стала другою Батьківщиною для сестер-художниць з Вірменії

У Музей гетьманства відкрили першу персональну виставку живопису Ануш і Рози Алмазян «Дует фарб»

РОЗА ТА АНУШ – сестри-близнючки, художниці вірменського походження, які мешкають в Україні. Вони народилися в місті Аштарак (Вірменія). З дитячих літ почали займатися малюванням. Пізніше вийшли заміж за братів Хачатрянів. Роза – за режисера Вагаршака, а Ануш – за актора Ваге. Обидві родини переїхали в Україну, яка стала другою Батьківщиною.

Творчість сестер відзначається прямою і чистотою думок. Навіть у наш прагматичний час вони змогли у вишуканому стилі зберегти

принципи вічних цінностей у мистецтві і життєвій філософії.

Паралельно Роза і Ануш займаються настінним живописом, інтер'єром, працюють дизайнерами моди. Закінчили Міжнародну академію дизайну «Атекс». У будь-якому з творів художниць переважає гармонійне поєднання фарб і дитяча чистота. Шанувальники творчості майстринь пензля вважають, що їхні картини можуть лікувати душі. Стиль робіт в основному реалістичний, при цьому кожна з них має глибокий смисл, несе позитивну енергетику і знаходить вдячний відгук у серцях глядачів. У картинах мисткинь відчувається любов до природи і життя.

– Дуже рада вітати гостей із сонячної Одеси. Приємно, що для своєї першої персональної виставки Ви обрали саме наш музей. Впевнена, що Ви запам'ятаєте цей день на все життя, адже виставка відбувається у старовинному помешканні, якому вже більше 300 років. За легендою це був будинок Івана Мазепи.

У нас щороку відбувається понад 30 художніх виставок. Свої роботи представляють як молоді, так і знані митці. Бажаю, щоб на Вашу виставку приходило багато відвідувачів, а Ваша творчість невдовзі стала відомою далеко за межами України, – наголосила, відкриваючи виставку, директор Музею гетьманства Галина Ярова.

– Часто буваю на відкритті виставок живопису. Особливо радує, коли митець представляє свою персональну виставку, показує нам творчу душу. А зробити персональну виставку в наш непростий час – це справжній подвиг.

Надзвичайно приємно, що Роза і Ануш мають вірменські корені. Я кілька разів був у Вірменії. Створив там чимало своїх полотен, полюбив цей гостинний і щирий народ. Здоров'я Вам і Вашим дітям, щастя і кохання, – зазначив заслужений художник України Петро Зікунов.

– Це досить серйозна планка: починати свою виставкову діяльність зі столиці, і саме з Музею гетьманства. Адже цей Музей – дуже престижне місце для виставкової діяльності.

Тут виставляли свої твори відомі українські художники, на виставки завжди приходять багато відвідувачів. Можу Вам лише побажати тримати цю планку, удосконалювати себе професійно, натхненно працювати, і нових Вам виставок, – підкреслив заслужений художник України Анатолій Марчук.

– Я знаю Розу та Ануш уже не перший рік, мала можливість спостерігати їхню творче зростання. Впевнена, що цей день буде знаковим у їхньому житті, а попереду молодих мисткинь чекає багато перемог. Дуже вдячна Музею гетьманства, завдяки якому картини художниць побачить багато киян і гостей столиці, – розповіла куратор виставки Анна Петрова.

А молоді художниці Роза та Ануш Алмазян розповіли про свої перші кроки у професійному мистецтві, поділилися планами на майбутнє.

У багатьох картинах Рози Алмазян одне з центральних місць посідають коні. Полотно «Україна» художниця створила 2013-го року, коли наша держава стояла перед доленосним вибором. На ньому зображений кінь по коліно у воді, з низько опущеною головою. Але відчувається, що зовсім скоро він гордо підніме голову і побіжить до омріяної мети. У картині «Вогняні коні» показана боротьба, що відбувається в душі кожної людини, а найважчим буває перемогти самого себе. Робота «Мрія»

зображує дитину, яка годує коня. Як відомо, кінь здавна вважався сакральною мрією, а годувати коня – значить керувати своєю мрією. Філософський зміст має картина «Первозданність», в алегоричній формі тут показані образи матері, життя і смерті. У планах художниці – створити власну студію.

Основою для багатьох картин Ануш стали її спогади. Саме спогадам про рідну Вірменію присвячене полотно «Стихія». Тут можна побачити гору Арарат і нічний Єреван. Картини «Донецьк, надія», «Донецьк, ніч», «Донецьк з вікна моєї кухні». Хоча тут і переважають темні тони, але яскраві плями дають надію на позитив. Одеса у баченні художниці – це місто контрастів (картина «Одеса»). Нотки м'якого гумору домінують у роботі «Мамин букет».

Едуард Овчаренко,
фото автора

445 років тому у Львові засновано першу в Україні друкарню

7березня 1573 року друкар Іван Федоров (справжнє прізвище – Федорович) заснував у Львові першу в Україні друкарню, про існування якої точно відомо історикам

У всіх його українських книгах, а також у первісних документах, що висвітлюють діяльність і побут друкаря, прізвище Федоров не згадано жодного разу. Сам же Іван Федоров у виданнях, випущених в Україні, іменує себе так: "Іван Федорович Москвитин", "Іван Федорович друкар Москвитин", "Іван Федорович печатник з Москви". На надгробній плиті зазначено також: "Іоанн Федорович друкар книг пред тим невиданныхъ". Отже, прізвище першодрукаря було Федорович, а Федоров – це його пізніший російський еквівалент. Дослідники припускають, що,

швидше за все, друкарня була організована на вул. Краківській, 4. А деякі історики навіть вважають, що В. Федоров привіз до Львова вже готову друкарню з білоруського Заблудова, де він працював до того. Проте друкувальна справа вимагала значних коштів, частину яких Федорову вдалося залучити від львівських міщан, передміщан та окремих представників духовенства. Саме з ними він погодив і першу книгу, яка вийшла в друкарні (в 1574 р.) – «Апостол». Вона стала найпершим відомим виданням, надрукованим на українських землях. На думку істориків, її тираж склав не менше 1000 примір-

ників. На відміну від московського «Апостола», у новій книзі друкар використовував загальноприйняту в той час український правопис. Крім того, саме на львівському «Апостолі» була вперше виконана друкарська марка майстра. У післямові до «Апостола» Федоров розповів про свою роботу в Москві і Литві, а також написав і про львівський досвід. У тому ж році в галицькій столиці вийшла ще одна книга Федорова – «Буквар». Він став першим українським підручником граматики старослов'янської мови. Однак у 1575 р. друкар покидає Львів, а в 1576 р. в Острозі починається новий етап його

професійної діяльності. Саме в Острозькій друкарні Федоров видав першу повну Біблію старослов'янською мовою.

Організувати власну друкарню Івану Федоровичу допомогло Львівське братство. Наприкінці лютого 1573 року він розпочав друкування своєї першої у Львові книги «Апостол», роботу над якою завершив 15 лютого 1574 року. Львівський «Апостол» – надзвичайно дбайливо складена та майстерно оформлена книга на 264 сторінки. Другим видатним львівським виданням Івана Федоровича, як зазначено вище, був «Буквар» – перший в Україні друкований посібник для навчання письменності, укладений, як зазначено в післямові, «ради скорого младенческого научения». Ця невелика книжка налічує 45 аркушів (90 сторінок), оздоблена заставками, кінцівками й гербами – Львова та її автора, Івана Федоровича. Обидві книги надруковано на якісному білому папері місцевого виробництва. Із видрукованих Федоровичем 2 тис. примірників до нашого часу збереглися два неповних екземпляри – у Королівській бібліотеці Копенгагена та у Гарвардському університеті, що у США.

Іван Федорович помер у Львові 20 грудня 1583 року. Його син Іван Переплетник отримав у спадок батькові борги. Похований у львівському монастирі Святого Онуфрія. Наприкінці XIX ст. могильна плита зникла.

Тарас Григорович Шевченко: відомий і невідомий

Тарас Шевченко: відомий і невідомий. Про життя і творчість Тараса Шевченка написано вже безліч книг і публікацій. Перевірте себе, наскільки добре ви знаєте Кобзаря?

Рекордна кількість пам'ятників

1384 пам'ятники Кобзареві встановлено у світі на території від Бразилії до Китаю. Це друге місце за кількістю пам'ятників одній особі. Найбільше на Землі, вважають дослідники, існує монументів Ісусу Христу. Щоправда, є версія, за якою другим за кількістю пам'ятників вважають Володимира Леніна. Але останнім часом, принаймні в Україні, їхня кількість значно зменшилася. Більшість монументів Шевченку розташовані на території України – 1256, зате майже півтори сотні розмістились у 35 країнах.

На фото: пам'ятник Шевченку у Вашингтоні

Мікромініатюрний «Кобзар»

На фото: мініатюрна книга, вгорі для порівняння – макове зерно.

Збільшено в 700 разів. Український майстер Микола Сядристий створив

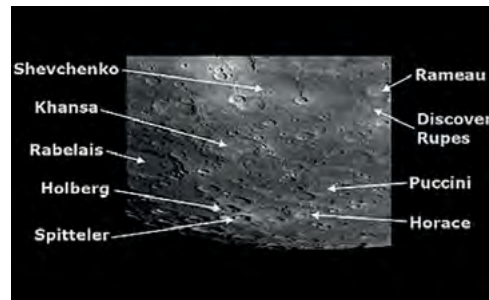
найменшу у світі книжку «Кобзар» розміром трохи більше половини квадратного міліметра. Це майже у 19 разів менше від найменшої японської книги. Сторінки у ній настільки тонкі, що перегортати їх можна лише кінчиком загостреного волоска. Зшити книгу павутинкою, а обкладинка зроблена з пелюстки безсмертника.

Шевченко прикрашає придністровські гроші

У 1995 році на території незвіданої Придністровської Молдавської Республіки була введена банкнота у 50 тисяч рублів. На лицьовій стороні – портрет українського гетьмана Богдана Хмельницького, а на звороті – пам'ятник Тарасу Шевченку перед будівлею університету в Тирасполі. У 2002 році ці гроші надрукували з новим дизайном. Так на банкноті у 50 рублів з'явився портрет Тараса Шевченка. Купюра була зеленого кольору. Тому «зеленими» придністровці називали не долари, а гроші з Шевченком. Остаточний сіро-зелений дизайн купюр з Кобзарем затвердили 2007 року.

Шевченко є на Меркурії

У 1973-1975 роках автоматична станція «Марінер-10» тричі пролітала поблизу Меркурія і вперше провела його фотографування з близької відстані. Було виявлено, що поверхню планети покривають кратери різних розмірів.

За правилами Міжнародного астрономічного союзу їх назвали на честь художників, музикантів, письменників і поетів. Таким чином один із 300 кратерів Меркурія отримав ім'я нашого Тараса Григоровича. Діаметр кратера «Шевченко» – 137 кілометрів.

Сотні географічних назв носять ім'я Шевченка

У 1964-му році, коли відзначався 150-річний ювілей Великого Кобзаря, 196 населених пунктів СРСР носили ім'я Шевченка. Нині в Україні 164 населені пункти названі на честь Тараса Шевченка. У Казахстані його ім'я носить Форт-Шевченка, з 1964 по 1991 роки місто Актау мало назву Шевченко. Також назву Шевченко носять 3 села, 4 селища і 8 хуторів в Адигеї, Башкортостані, Краснодарському краї та 8 областях Російської Федерації, і село у Рибницькому районі Придністров'я. Крім того, на честь Шевченка названі морська затока в Аральському морі та вершина висотою 4 200 м на північному схилі Великого Кавказу, в Боковому хребті. Це ім'я дали й українські альпіністи, які вперше зішли на цю вершину Кавказу у 1939 році.

На фото: пік Шевченка

Твори Шевченка перекладені на понад 100 мов світу

Поезію Тараса Шевченка перекладено більш ніж ста мовами світу. Серед них – японська, корейська, арабська і міжнародна мова есперанто. Найбільше перекладів було здійснено російською, німецькою, польською, англійською мовами.

Киевские татары

Хабибуллины.
Хамидуллины. Валеевы.
Фрагменты истории киевских татар.
Из воспоминаний детства

(Продолжение. Начало в «НД» №№1, 2, 3, 4, 5, 6).

Хусаин Хамидуллин цирковий артист

В середине 1930-х годов, семья Хамидуллиных переехала на Нижний Вал, 15, где три комнаты и большая кухня на втором этаже, были в их распоряжении. Это жилье они уже не арендовали, а купили.

Хусаин Хамидуллин работал в цирке Крутикова на Николаевской улице. Сюда, Фериды Беддердиновна (но в жизни её называли Феридой Михайловной), в начале 1930-х годов водила маленькую Софу на представления с участием её отца.

Построенный в 1903 году цирк был поистине грандиозным и поражал воображение не только маленькой Софии, но и взрослых искушенных зрителей.

Мальчишки Джафар, Асман и Миргазим, почему-то цирк не любили, и туда не стремились.

Цирк Крутикова назывался «Гиппо-Палас» («Конный дворец»). Здесь присутствовала чистота отделки каждого уголка, легкость балконов и галерей, достаточное количество света днем и масса электрического света ночью. Цирк состоял из трех ярусов. Великолепный зал, рассчитанный на 2000 мест, имел отличную акустику.

После открытия собственного цирка большую часть времени Крутиков посвящал личному подбору высокого уровня и знаменитых в мире гастролеров. Давать выступления в «Гиппо-Паласе» у Крутикова – считалось очень престижным, поэтому первоклассные цирковые звезды, а к ним относился и Хусаин Хамидуллин, с радостью принимали приглашение его владельца.

Желанными гостями были акробаты из России – Винкины: клоунский дуэт Бим и Бом, дрессировщик и клоун А. Дуров, Золло, Кио и многие другие.

В 1920 году здание цирка было национализировано большевиками. С той поры была сформирована постоянная «советская» труппа, в которую входил и цирковой артист-силач Хусаин Хамидуллин. Прочно врезались в память Софии Хасановны веселые моменты посещения вместе с мамой цирковых представлений, в которых участвовал ее отец – знаменитый цирковой артист-силач, кумир публики – Хусаин Хамидуллин, которого, благодарная публика называла Костя-батыр. Каждый выход на арену этого силача вызывал восторг у зрителей своими способностями. А на афишах красовался его цирковой псевдоним – Хаджи-Мурат.

Продолжение в следующем номере

Ще декілька цікавих фактів і версій з досліджень життя митця

ШЕВЧЕНКО БУВ МОДНИКОМ

Образ Шевченка часто малюють у вигляді такого собі вусатого чоловіка у шапці і свиті. Дослідники біографії митця не погоджуються з таким однобоким трактуванням його постаті. Так, Шевченко був у душі демократ, і не любив надмірної пишності. Втім, під час життя у Петербурзі, коли Шевченко став модним портретистом і почав заробляти добрі гроші, він одягався досить модно. Зокрема, у своєму щоденнику Тарас Григорович написав про особливе задоволення від придбання гумового плаща-макінтоша, який тоді коштував 100 карбованців. (Для порівняння – працюючи в археологічній комісії Шевченко заробляв 150 карбованців на рік).

ТАРАС ГРИГОРОВИЧ ПЛАНУВАВ ОДРУЖЕННЯ

Про особу 20-річної наймички Ликери Полусмакової, в яку закохався Шевченко на 46-му році життя, відомо з біографії поета. Втім, ця дів-

чина не тільки полонила серце митця, він збирався з нею одружитися. Готувався до весілля, купував посаг, найняв для грубуватої Ликери вчителя, аби «зліпити» з неї дівчину-мрію. Але не судилося. Серед причин розриву називають кілька версій. Перша — що Шевченко застав дівчину в обіймах того-таки вчителя. Інша — що сама Ликера не схотіла їхати з Шевченком до Петербургу, а воліла залишитися у звичній для себе обстановці. Найімовірніше, вважають дослідники, що Кобзар таки зрозумів, що Ликера була жадібною, грубою, неохайною, і погоджувалась на шлюб з Шевченком тільки з корисливою метою.

У ШЕВЧЕНКА МІГ БУТИ СИН

Кобзар мав дружні стосунки з українським вченим Михайлом Максимовичем. Під час відвідин Михайла у Москві познайомився з його молодістю дружиною – Марією. Жінка обіцяла посприяти у пошуках нареченої для поета. Між ними зав'язалися теплі стосунки, вони багато листувалися. А деякі дослідники припускають, що Тарас Григорович навіть дуже зблизився з Марією Максимович, бо через дев'ять місяців після відвідин поета у неї народився син. До цього дітей у Максимовичів не було. Втім, інші дослідники висловлюють впевненість, що Шевченко ніколи б не переступив цієї межі, адже він завжди був вірним другом.

Нація і етнос: погляд науковця на ключові державотворчі поняття

Націоналізм, патріотизм та інтернаціоналізм: методологічні й праксеологічні аспекти, – Руслан Гула

ІСНУЄ НАГАЛЬНА ПРОБЛЕМА ВИЗНАЧЕННЯ ОПТИМАЛЬНОГО СПІВВІДНОШЕННЯ ДУХОВНИХ КОНСТАНТ НАЦІОНАЛЬНОГО, НАЦІОНАЛІСТИЧНОГО Й ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНОГО В ПОБУДОВІ ЗБАЛАНСОВАНОЇ ПЕРСПЕКТИВНОЇ МОДЕЛІ ПАТРІОТИЗМУ В УМОВАХ ЕСКАЛАЦІЇ ГІБРИДНОГО КОНФЛІКТУ НА СХОДІ НАШОЇ КРАЇНИ ТА НАЯВНОЇ СВІТОГЛЯДНОЇ КРИЗИ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА.

ПОЗИЦІЇ вітчизняних дослідників розрізняються в концептуальному баченні трактування ролі та місця націоналізму в побудові патріотичної парадигми сучасного українського суспільства. За останні десятиріччя особливу увагу зосереджено на студіюванні особливостей функціонування патріотичної ідеології як структурного елемента духовного єднання нації. У цьому контексті вагомим науковим внеском у розроблення історичних основ складників патріотизму стали праці таких фахівців як В. та Л. Гриневичі, Я.Грицак, В.Дашкевич, В.Солдатенко, В.Якунін.

Виділенням нерозв'язаних раніше частин загальної проблеми є розгляд співвідношення патріотизму та націоналізму через розкриття змісту тріади «національне – націоналістичне – інтернаціональне» крізь призму методологічних підходів різних світоглядних настанов сучасної філософської думки. Мета статті полягає у вивченні особливостей співвідношення патріотизму та націоналізму через категорії «національне», «націоналістичне», «інтернаціональне» за допомогою комплексу методологічних підходів філософських теорій модерну й постмодерну.

Узагальненою категорією, яка синтезує сукупність понять, що визначають зміст дискурсу щодо співвідношення надскладних явищ і феноменів патріотизму та націоналізму, є «національне». На нашу думку, це інтегральна категорія для позначення суб'єктивного, образного сприйняття нації в ідеальній формі у свідомості індивіда та втілення національних символів у формі матеріальних і духовних субстанцій; соціальна якість особистості, що робить її об'єктом і суб'єктом процесу міжнародного спілкування; комплекс мовних, культурно-психологічних, духовних констант людей, які служать фундаментальними розпізнавальними ознаками відмінності між людськими спільнотами та є сукупністю суттєвих характеристик під час визначення належності до спільноти.

Ключовими поняттями, які розкривають зміст категорії «національне», є «етнос», «народність», «народ», «нація», що можуть бути проаналізовані на основі методологічного принципу цільового детермінізму за допомогою примордіалістського, дуалістичного, пасіонарного, конструктивістського й інструменталістського методологічних підходів. Примордіалісти вважали, що етнічна належність людини – це об'єктивна природна ознака. Зокрема Е.Сміт визначає етнос як «населення, що має власну назву, міфи про спільне походження, спільну історичну пам'ять, один або кілька елементів загальної культури, прихильність до батьківщини, усвідомлення своєї єдності хоча б серед деяких персон». Дуалістичну теорію етносу було розроблено в Інституті етнографії АН СРСР. Етнос, за визначенням Ю.Бромлея, це «особливий історично сформований тип соціальної групи, особлива форма колективного існування людей. Така спільність формується і розвивається природно-історичним шляхом, вона не залежить безпосередньо від волі окремих людей та здатна до стійкого багатовікового існування за допомогою самовідтворення».

Оригінальну пасіонарну теорію створив Л.Гумільов. Етнос трактовано як колектив індивідумів, який протиставляє себе іншим колективам та існує залежно від потенціалу «пасіонарності», що об'єднує людей, незалежно від наявності єдиної мови, дотримання традицій предків і встановлених ритуалів.

Конструктивісти розуміють етнос як штучне утворення та результат цілеспрямованої діяльності самих людей, натомість інструменталісти розглядають його як інструмент досягнення мети за допомогою еліт (елітарний інструменталізм) і з використанням конфліктогенного потенціалу економічної нерівності різних етнічних груп (економічний інструменталізм).

Отже етнос виступає як форма організації та консолідації індивідів у стійкій спільноті на основі єдності соціальних, культурно-етнічних і духовних констант у певному географічному ареалі, що здатні функціонувати й розвиватися незалежно від цивілізаційних та суспільно-формаційних змін.

Народність можна визначити як трансформований етнос, який усвідомив свої особливості фрагментарної колективної ідентифікації у процесі суспільно-формаційних і цивілізаційних змін.

У період буржуазно-демократичних рево-

люцій з'являється політико-державно-правова категорія **народ**. Розкриття змісту цього фундаментального поняття, яке подано у широкому спектрі географічних, духовних, етнічних і соціальних факторів, не має однозначного тлумачення.

За Р.Осборном, «народ – поняття географічне, що охоплює кожного, хто живе у межах певних державних кордонів».

М.Барг трактує поняття «народ» як категорію, що ґрунтується на релігійних уявленнях, які відображають єдність зі своїми стереотипами поведінки та «ментальністю», мають стійкий «надкласовий характер» і не залежать від соціальних катаклізмів.

На нашу думку, **народ – це стійка соціально стратифікована спільнота, об'єднана походженням, мовою, культурою, територією й історичним минулим, яка створюється у процесі суспільно-формаційних і цивілізаційних змін.**

Отже у співвідношенні понять «народ» та «нація» перше можна вилучити як соціально-етнічний, а друге – як соціально-політичний феномени.

Щодо співвідношення понять «нація» та «етнос» уважасмо, що перше – похідне від другого. Проте етнос – категорія, яка характеризується надіндивідуальністю, стійкістю й повторюваністю культурних зразків. **Нація створена політичною системою держави в динаміці поступального розвитку етносу (чи етносів) як категорія політетнічна, надетнічна, у комплексі етнічних, міжетнічних, іноетнічних компонентів.**

Сучасний російський філософ В.Межуєв так окреслив співвідношення нації та етносу: «Нація на відміну від етносу – це те, що [...] надано мені не фактом народження, а моїми особистими зусиллями й особистим вибором. Етнос я не

обираю, а націю можу обрати». «Національністю є індивідуальна якість людини та індивідуальне щодо людини», – зазначав М.Бердяєв.

Практично неможливо дати універсальне наукове означення нації.

Представники різноманітних філософських течій розглядали цю категорію за допомогою інструментарію відмінних методологічних підходів на основі принципу причинного детермінізму.

Примордіалізм визначає базовими критеріями нації етнічні – походження, територію, мову, традиції. Водночас нації оголошуються об'єктивно

наявними, історично визначеними спільнотами, що мають свій життєвий цикл на основі біологічних, психологічних, соціальних та історичних характеристик.

Е.Сміт розуміє націю як «велику пов'язану однією територією групу, що має загальну для всіх культуру і поділ праці, а також загальний кодекс юридичних прав й обов'язків».

Модернізм робить акцент на класовій, державній природі нації, витлумачує її як продукт епохи капіталізму. Нація, за М.Мнацакяном – це «форма соціальної асоціації людей, яка виникла історично на певній території, що стала осередком її культури й духовності, історичної пам'яті та психології, а також культурно-психологічна спільність, яка стала нацією з настанням епохи буржуазних відносин й індустріалізму».

Модерністську концепцію розвиває конструктивізм, який розглядає етнічність як смислову конструкцію у свідомості індивіда на основі конструювання системи інтерпретацій у процесі його діяльності. Так, Б.Андерсон, пропонуючи власне визначення нації, уважав, що «це уявна політична спільнота».

Інструменталізм пропонує так звану «елітарну» теорію формування нації. Відповідно до неї останню створюють, а вірніше вигадують, націоналісти. На думку Ю.Граніна, «нація – категорія конвенціональна», тобто це засіб для досягнення мети національними елітами. Констатація цього чинника дозволила Е.Геллнеру ще в 1964 р. стверджувати, що «нації – це винахід націоналістів, завдяки чому вони втілюють у життя свою політичну мету».

Одночасно інструменталізм не може бути обмежений лише націоналістичною константою. Спроба створення «нової історичної спільноти – радянського народу» як засобу реалізації марксистсько-ленінського постулату інтернаціоналізму цілком може трактуватися своєрідним етнічним експериментом у межах соціалістичного модерного проекту.

В умовах процесу глобалізації певний розвиток отримала постмодерністська концепція, сутність якої полягає в тому, що такого поняття, як «нація», не існує, а створення у свідомості «уявних спільнот» є своєрідним містичним обманом.

На нашу думку, визнання подібного оригінального «нульового» варіанта віддзеркалює одностороннє розуміння процесів глобалізації та інтернаціоналізації, і не дає адекватного відображення політичних, культурних, етнічних процесів.

Руслан Володимирович Гула, доктор історичних наук, доцент кафедри військової підготовки Полтавського національного технічного університету імені Ю.Кондратюка

Продовження – в наступному номері

Мудрі думки про Батьківщину

Люблять батьківщину не за те, що вона велика, а за те, що своя.

Сенека

Для нас дорогі батьки, дорогі діти, близькі, родичі; але всі уявлення про любов до чого-небудь поєднані в одному слові «вітчизна».

Цицерон

В своїй хаті своя й правда, і сила, і воля.

Т. Шевченко

Дзвін шабелі, пісні, походи, воля соколини, тихі зорі, ясні води – моя Україна.

В. Сосюра

Любіть Україну у сні й наяву, вишневу свою Україну, красу її вічно живу і нову і мову її солов'їну.

В. Сосюра

Ті, що виїждять за море, міняють небо, а не душу.

Горацій

Я єсть народ, якого Правди сила ніким звойована ще не була.

П. Тичина

Забудеш рідний край – твоє всохне коріння.

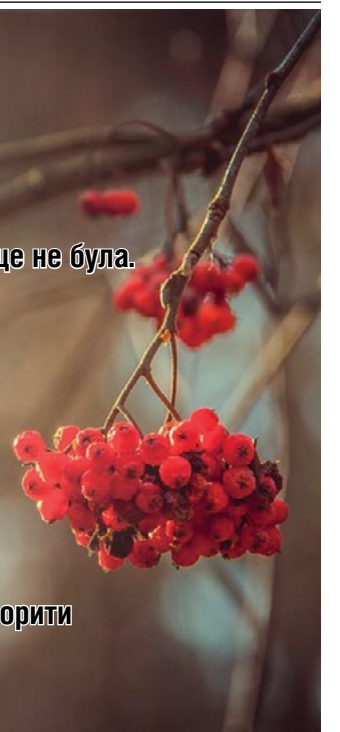
П. Тичина

В дитинстві відкриваєш материк, котрий назветься потім – Батьківщина.

Л. Костенко

Щоб керувати державою, потрібно трохи менше говорити і трохи більше слухати.

Кардинал Ришельє

10 стран, которые получили свои названия весьма необычным образом

ИССЛЕДОВАТЕЛИ ЗАЧАСТУЮ НАЗЫВАЛИ ОБНАРУЖЕННЫЕ ИМИ СТРАНЫ, ОСНОВЫВАЯСЬ НА РАЗЛИЧНЫХ ЛЕГЕНДАХ И СУЕВЕРИЯХ. МНОГИЕ ЗНАЮТ О ТОМ, КАК ПОЛУЧИЛИ СВОИ ИМЕНА ГРЕНЛАНДИЯ И ИСЛАНДИЯ. ВИКИНГ ФЛОКИ ВИЛЬДЕГАРСОН НАЗВАЛ ИСЛАНДИЮ («СТРАНА ЛЬДОВ») ИЗ-ЗА АЙСБЕРГОВ, ОКРУЖАЮЩИХ ЕЕ. ЭРИК РЫЖИЙ НАЗВАЛ ОТКРЫТУЮ ИМ СТРАНУ ГРЕНЛАНДИЕЙ («ЗЕЛЕНАЯ СТРАНА») ИЗ-ЗА ОГРОМНЫХ ЗЕЛЕННЫХ ДОЛИН, ПРОСТИРАВШИХСЯ ПРЯМО ОТ БЕРЕГА. ПРИВЕДЕМ ПРИМЕРЫ ТОГО, КАК ПОЛУЧИЛИ СВОИ НАЗВАНИЯ НЕКОТОРЫЕ ДРУГИЕ СТРАНЫ.

1. Китай («Поднебесная»)

Поднебесная – «центр мира под небесами»
У наиболее населенной страны в мире было множество названий. Слово «Китай» впервые появилось при династии Цинь, основателем которой был Цинь Ши Хуан-ди, первый император. Практически идентичное название – «Катай» дал стране знаменитый путешественник Марко Поло, который назвал так север Китая (юг Китая он поименовал «Манги»). Еще одно распространенное название Китая – «Чжунго», которое было образовано путем слияния слов Чжун (центр) и Го (страна). Буквально это означает «центральная страна», но более распространенным переводом является «Поднебесная». На протяжении веков китайцы верили, что их страна находится в самом центре мира под небесами. И чем дальше удаляться от этого центра, тем земли становятся все более варварскими и негостеприимными.

2. Армения («Фамильное дерево»)

Армения – первая христианская страна
Армения, небольшая страна, граничащая с Турцией, Ираном и Грузией, имеет древнюю историю и считается первой страной, которая приняла христианство в качестве государственной религии в 301 году. Название Армения является производным от древнеперсидского «Армина». Также страна имеет другое самоназвание – «Айк», в честь потомка Ноя, который поселился на этих землях в районе горы Арарат.

3. Науру («Добро пожаловать» или «страна пляжей»)

Страна пляжей
8 ноября 1798 года британский капитан по имени Джон Фирн, который плыл на парусном судне в Китай через Новую Зеландию, высадился на отдаленном острове в Тихом океане. Туземцы произвели очень благоприятное впечатление на него. Фирн писал, что «поведение туземцев было очень вежливым, и они приглашали капитана бросить якорь возле их острова». Капитан назвал это место Приятным островом (Pleasant Island). Тем не менее, у Науру, одной из самых маленьких стран во всем мире, уже было совершенно иное название, которое произошло от местного слова «Апаоого», что означает «я иду на пляж».

4. Аргентина («Легендарные серебряные горы»)

Fitz Roy Mountain Peak in Argentina Patagonia
Испанец Хуан Диас де Солис якобы убил свою жену в Португалии. Чтобы избежать суда, он бежал обратно в родную страну и принял участие в нескольких морских экспедициях во время золотой эры испанской колонизации. 8 октября 1515 года Диас де Солис в составе эскадры из трех кораблей пытался найти проход в Тихий океан. Он нашел устье реки (названное им «Маре Дульче» или «сладкое море») и поплыл по реке вглубь материка. В районе современного Буэнос-Айреса исследователь нашел свою смерть – его пленили канибалы и съели на глазах шокированного экипажа. После этого экспедицию возглавил сводный брат де Солиса, Франсиско де Торрес. После кораблекрушения испанцы встретили других туземцев, на этот раз оказавшихся вполне дружелюбными. Местные жители принесли чужеземцам дары, среди которых были блестящие украшения, сделанные с чистого серебра. Спустя годы другой исследователь, Себастьян Кабот, нашел выживших и они рассказали ему о мифических горах серебра у туземцев. Так Аргентина стала «серебряной страной».

5. Чили («Край земли»)

Спорное название Чили
Название Чили произошло от слова языка мапуче «чилли», которое означает «где кончается земля». Возможно, когда мапуче мигрировали на запад из Аргентины, то выяснили, что далее простирается бескрайний океан. Другим возможным происхождением названия является «чили-чили», имитация крика птиц.

6. Испания (История ошибочных названий)

«Земля кроликов»
Испанцы придумали много названий для земель, которые они обнаружили, и ряд этих названий сохранился до нашего времени. Приведем один из примеров. В 1499 году испанские исследователи Алонсо де Охеда и Америго Веспуччи, проплывая вдоль северного побережья Южной Америки, увидели туземцев, живущих в домах на сваях вдоль берега. Они назвали эту землю Венесуэла («Маленькая Венеция»). Что самое интересное, саму Испанию также называли на основании ошибочного суждения. Древние финикийские мореплаватели около 3000 лет назад нашли земли далеко на западе Средиземного моря. Из-за того, что на этих землях обитало множество животных, которых они сочли даманами (мышьями-землеройками), финикийцы окрестили найденную ими страну «И-шапан-им» («Остров даманов»). На самом деле, это были кролики.

7. Молдова («Лучший друг человека»)

Зубр – друг человека
Римский принц Драгош во время охоты на зубра преследовал это могучее животное с несколькими охотничьими собаками несколько дней. В итоге, зубра удалось загнать на берег реки. В результате жестокой битвы погиб не только зубр, а и любимая собака принца по кличке Молда. В ее честь Драгош назвал окружающие земли Молдавией.

8. Канада («Маленькие деревни»)

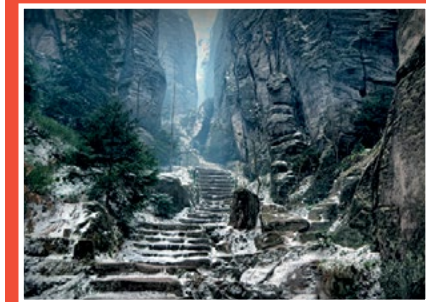
Коренные жители.
Когда французский исследователь Жак Картье проплывал мимо реки Святого Лаврентия, гид рассказал ему, что это дорога к «Каната». На самом деле местные жители подобным словом называли маленькие деревушки, но Картье ослышался и назвал страну «Канада».

9. Пакистан (Страна-«сокращение»)

Чистая земля
«Пакистан» на языке урду означает «чистая земля». Современное государство Пакистан образовалось 14 августа 1947 года после раздела Британской Индии. Тем не менее, впервые это слово использовал на десять лет раньше мусульманский националист Чаудхури Рахмат Али, который выступал за создание отдельного мусульманского государства. Али опубликовал свою брошюру «Сейчас или никогда» 28 января 1933 года, призывая британское правительство предоставить независимость 30 миллионам мусульман из следующих регионов: Пенджаб, Афганистан, Кашмира, Синд и Белуджистан. Объединение этих названий создало аббревиатуру «PAKISTAN».

10. Чехословакия (Споры из-за дефиса)

После революции - две страны вместо одной
После «бархатной революции» 1989 года в Чехословацкой социалистической республике местные политики решили придумать новое название для демократической страны. Все согласились, что нужно отказаться от слова «социалистическая». Новая страна должна была получить название «Чехословацкая Республика», причем это было одним из предыдущих названий страны. Но словацким политикам не понравилась эта идея, поскольку им показалось, что подобное название преуменьшает значение чехов. Они предложили добавить дефис, назвав страну «Чехо-Словацкая Республика», но это не понравилось уже чехам. В итоге, споры из-за дефиса прекратились только 1 января 1993 года, когда было принято решение разделить страну на две – Чехию и Словакию.

Юна Каріне Балабекян продовжує дивувати своїми високими творчими досягненнями

Газета «НД» вже не раз писала про видатні творчі здобутки чарівної дівчинки Каріне Балабекян, учениці 4-го класу 302-ї СШ Києва. Так, зовсім недавно, 3 лютого, вона здобула престижну Першу премію у Міжнародному конкурсі-фестивалі «Підкори сцену-2018»

А вже 17 березня Каріне Балабекян отримала нову нагороду - Диплом І ступеня ІІ-го Всеукраїнського фестивалю-конкурсу мистецтв «В ОБІЙМАХ ЧАСУ» у номінації «Естрадний вокал», ІІ вікова категорія. На конкурсі вона представила пісню «За лісами, горами». За рішенням журі, до складу якого входили відомі артисти, видатні діячі культури і мистецтв України, представники шоу-бізнесу та

інші, Каріне посіла І місце та отримала Диплом переможця І ступеня. Згаданий фестиваль проводився в рамках творчого проекту «На зустріч мрії» за організаційно-інформаційної підтримки Міністерства культури України, Управління культури Дарницької районної в м. Києві державної адміністрації та Національної академії внутрішніх справ України. Всього у проекті було представлено понад 80 конкурсних номерів у виконанні конкурсанти з різних куточків України (Київ та Київська область, Чернігівщина, Полтавщина, Хмельниччина, Волинська область, м. Кременчук, Луцьк, Кам'янець-Подільський та ін.). Організатор та засновник проекту – Олена Нужненко, громадський діяч у галузі культури та мистецтва України. Співорганізатор фестивалю-конкурсу – Громадська організація «ПЕРВОЦВІТИ». Партнер фестивалю - продюсерський центр «Зоряне сяйво».

Сканворд для киноманов

Сканворд для киноманов

Съёмки фильма «Морской ...» проходили на Гавайских островах

Хворь, оставляющая шершавую кожу

Строительная контора (аббр.)

Долина среди возвышенностей

«Бормотание» ребенка

Созвездие с поясом

Последователь философии индуизма

Самоненные «выше крыши»

Пункт «Б» спортивной дистанции

Кошелек гостмаштаба

Окружное понижение на дне океана

Страна на руинах Карфагена

Фильм «... качающаяся колыбель»

Отсутствующий урок в графике учителя

«Вникнуть в ... дела»

Второй по величине город Эстонии

Первый премьер-министр Индии

Раннезимнее сорта яблоны

Вклад картошки в стирку белья

Ящерица, дающая мясо и яйца

Единица «измерения» совести

Извещение о переводе денег

«Родственница» горбуши

Эстрадный пересмешник

Самый ленивый персонаж русских сказок

Поэт, что не жалел, не звал, не плакал

Чешский гроссмейстер Рихард ...

Огненный шар в небе

Конспиративное прозвище

Росток как «супруг» Одессы

Тумба для чествования победителя

Кошка Алисы из страны чудес

Игра в карты, она же ... индийский покер

«Вода» в лексиконе грека

Дел Мороз, Пэр-Нозль, Санта...

Там жил и правил Одиссей

Вдова Курта Кобейна Кортни ...

Прямая «сестрица» лекала

Ее имя означает «розовая вода»

Везувий как производитель лавы

Договор об ограничении вооружений

Дополнение к кнуту в воспитании

Рыба-ползун, передвигается по суше

Лающая спутница Айболита

1. В 1977 году этот фильм выдвигался на премию «Сезар» в трех номинациях, но не получил ни одной награды

2. Актер ... Кейдж в фильме «Время вех»

Ответы на сканворд будут напечатаны в следующем номере

Япония отмечает праздник цветения сакуры – О-Ханами

О-Ханами – это японская национальная традиция любования цветами, которая возникла при императорском дворе.

ПРИДВОРНЫЕ проводили часы под цветущими деревьями, наслаждались общением, легкими напитками, салонными играми и сочинением стихов. В коротком и блистательном мартовском периоде цветения весенних цветов, сливы и сакуры, которое продолжается от 7 до 10 дней, в Стране восходящего солнца видели глубокий смысл. Опадающие лепестки цветов отождествляли с красотой и быстротечностью жизни, с храбростью и чистотой помыслов.

Любование цветением сакуры – О-Ханами

Любоваться цветением вишни легко. Просто наслаждайтесь цветами на одном дереве или целой их группе. Издали деревья выглядят как облака, а красота отдельных цветков открывается с близкого расстояния. Сакура в цвету особенно красиво смотрится в сочетании с замками, храмами и святилищами. В некоторых местах деревья подсвечиваются в вечернее время, что создает удивительное зрелище.

О-Ханами традиционно включает не только прогулку в парке, но и пикник под цветущими деревьями. Праздник цветения сакуры проводится в Японии в течение многих столетий, и сегодня празднуется во множестве государственных и частных парков и садов. В особо популярных парках заранее занимается место для пикников. Обычная практика для Японии – с раннего утра расстелить подстилку с именем группы и временем, когда они планируют ее занять, или же кто-то из группы остается там на весь день, и ждет, пока остальные не придут.

Служащие фирм специально выделяют день для любования сакурой, нечто вроде корпоративного мероприятия. То есть, в этот день они идут на работу, но проводят его в парке вместе с боссом и сослуживцами, устраивают пикник с различными вкусностями и алкогольными напитками. Даже поют специальные песенки, сочиненные по случаю Ханами.

Туман весенний, для чего ты скрыл
Те вишни, что окончили цветенье.
На склонах гор
Не блеск нам только мил,
И увяданья миг достоин восхищения!

Стихотворение
Ки-но Цураюки